

Námestovčan

december 2016

číslo 6

dvojmesačník

ročník VI

Vianočný darček v horúcom lete

Keď sa obzrieme za pomaly končiacim sa rokom 2016, určite popredné miesto v tohtoročnom živote nášho mesta mala realizácia a ukončenie prieľahu štátnej cesty, ktorú

v Námestove konečne máme. Zvykne hovoriť, že príprava bola desaťročná, realizácia

polodruharočná, ale máme to šťastne za sebou. Máme autobusovú stanicu v jednom celku, kruhové križovatky nám sprístupnili, zrovnocennili všetky cesty, a najmä vozidlá prichádzajúce od mosta tu už nestoja dlhosiachly čas. Premávka mestom sa zrýchlila, dosiahla sa teda plynulosť, ale ja bezpečnosť cestnej premávky, čo tiež nie je zanedbateľné. Moderná komunikácia dala mestu aj nový vzhlad a vizuálne ho posunula k mestám budúcnosti. Mestu Námestovo to po viacerých

stránkach veľmi prospelo ak by sme použili slovo, často používané pred Vianocami, môžeme povedať, že Námestovo v auguste dostalo vianočný darček, ktorý ocenia aj budúce generácie. Chcel by som poďakovať pred končiacim sa rokom najmä štátnemu tajomníkovi ministerstva dopravy Viktorovi Stročekovi, že sme boli zaradení do realizácie výstavby a máme to za sebou. Chcem znovu poďakovať všetkým občanom za ich trpezlivosť, za to, že prehltili problémy a nedostatky, ktoré sprevádzali stavebné práce počas prevádzky. Veľa ľudí mi telefonicky signalizovalo tieto problémy, ale mám za to, že na to zlé sme zabudli a teraz už budeme využívať len možnosti, ktoré nám toto dielo ponúka.

O tom, že mesto využíva prostriedky maximálne hospodárne, svedčí aj rebríček ekonomického zdravia slovenských miest, v ktorom sme sa umiestnili na 17. mieste spomedzi 138 miest na Slovensku a to je pre naše mesto

Pokračovanie na 2. str.

Príjemné prežitie sviatkov vám praje kolektív novin Námestovčan

Vianoce nás učia ďakovať a dávať

K Vianociam neodmysliteľne patrí tradícia dávať a prijímať vianočné darčeky. Hoci sú na túto tradíciu aj kritické názory – spôsobuje to predvianočný zhon, nie vždy dáme vhodný darček, Vianoce to príliš materializuje – táto tradícia má aj hlboký teologický zmysel. Pripomína nám, že na Vianoce sme všetci dostali najväčší dar. Boh nám dal svojho Syna ako svetlo, silu a Spasiteľ'a pre náš pozemský život aj pre našu večnosť. Každý dar, ktorý dávame alebo dostávame, má upriamiť našu pozornosť na tento Boží dar.

Dobre prežité vianočné sviatky nás majú naučiť dve veci: s vďačnosťou prijímať a vážiť si dary, ktoré dostávam a s ochotou dávať dary tým, ktorí to od nás potrebujú a očakávajú.

Vianoce nás chcú naučiť najmä vďačnosťou voči Bohu. V každodennom živote si nedokážeme uvedomovať, čo všetko od Boha denne dostávame a beriem to ako samozrejmosť. Život, zdravie, rodinu, priateľov, vieru, nádej, silu,

prostriedky pre život a rast. V tichu sviatkov si to uvedomme a prejavme za to vďačnosť. Vianoce nás chcú naučiť aj vďačnosťou voči ľuďom. Prejavme svoju vďačnosť našim najbližším. Skutočným darom nie je to, čo dostaneme na Vianoce, ale oni sami, to čo robia pre nás a čím sú pre nás počas celého roka. Dajme im pocítiť, že je to pre nás cenné.

Vianoce nás chcú naučiť aj ochote dávať dary. Kto si uvedomuje, že je veľmi obdarovaný, vie aj sám lepšie dávať. Usilujme sa byť my darom pre druhých, dávajme im niečo zo svojho času, pozornosti, a keď treba, tak aj materiálne veci podľa našich možností, nielen počas sviatkov, ale vždy, keď to potrebujú.

Boh svoju lásku voči nám prejavil najmä tým, že sa nám dal ako dar. Nech nám pomáha byť vďačnými za všetky dary a ochotnými byť darom a darcami pre druhých.

Blažej Dibdiak, dekan

Svätá rodina. Sára Vargončíková, 6. ročník ZUŠ I. Kolčáka

Želanie žiakov 7. ročníka ZŠ na Slnčnej ulici, ktorí sa zapojili do našej vianočnej súťaže.

Mená ocenených a niektoré práce jej účastníkov prinášame vo vnútri čísla.

Mikuláš v meste

Mikulášku, dobrý strýčku..., ozývalo sa amfiteátrom v Námestove v sobotu večer 3. decembra. To sa deti tešili na už tradičný príchod Mikuláša do mesta a trénovali s moderátorkou programu Marikou Vojtášakovou pre neho pesničku. Čakanie im spestrila aj tanečná skupina Harlekýn z Nižnej a aby Mikuláš vedel, kam má prísť, cestu mu osvetlil žiarivý ohňostrož.

Tento rok napadlo veľa snehu, tak Mikuláš a jeho verní spoločníci - anjel a čert - prišli na saniach ťahaných koníkom. Deti sa im veľmi potešili a zarecitovali a zaspievali im krásne básničky a pesničky. Veľkým zážitkom bola aj jazda na saniach po nábreží, ktorú si vyskú-

šalo veľa detí. Mikuláš s anjelom a nezbedným čertom rozdali deťom sladké odmeny, čert ich zašpinil čiernym uhlím, odfoťili sa s deťmi na pamiatku a odišli na saniach potešiť ďalšie deti.

Mikuláš však v meste ostal a v ďalších dňoch navštívil so svojimi pomocníkmi aj materské školy v Námestove, kde sa opäť stretol so šikovnými detičkami a potešil sa ich krásnym vystúpeniam.

Ďakujeme organizátorom, pomocníkom a všetkým, ktorí ste na túto peknú akciu prišli.

Prajeme vám krásne sviatky a tešíme sa na vás pri ďalších akciách.

Kolektív RC Drobček

Na pamiatku s Mikulášom...

Foto:(rc d)

Vianočný darček v horúcom lete

Dokončenie z 1. str.

výborná známka. Na investičný rozvoj sa v maximálnej miere snažíme využívať peniaze z európskych fondov, za obrovský úspech v tomto smere považujem rekonštrukciu verejného osvetlenia za 630 tisíc € z európskych peňazí. V eurách sa to možno nejaví ako veľká suma, ale v korunách je to 19 miliónov. V tej súvislosti si spomínam, že keď sme v minulosti získali pol milióna či milión korún z cudzích zdrojov, zavládlo medzi nami mimoriadne nadšenie. Sú to teda obrovské finančné prostriedky, veľký úspech mesta a rovnako chceme v získavaní európskych fondov byť úspešní aj v budúcnosti.

Za výrazný úspech treba tiež považovať realizáciu úprav na skládke komunálneho odpadu za 203 tisíc € a tak máme približne na 10 rokov vyriešené uskladňovanie komunálneho odpadu.

Je pred nami veľa úloh na úseku dopravy – pripravujeme rekonštrukcie miestnych komunikácií, budúci rok plánujeme zrealizovať náučný/cyklistický chodník s premostením tak, aby tento chodník, ktorý spojí mestské časti Nábřežie a Slanickú

osadu, bol bezpečný...

Blížia sa vianočné sviatky i koniec roka 2016. Chcem všetkým občanom mesta zaželať veľa, veľa pevného zdravia, veselé Vianoce, pokoj v rodinách a túžbu, záujem každého z nás, aby sme si hľadali cestu k sebe, nie od seba. Hľadáme spoločné styčné body, pozitíva, a to nám pomôže spoločne riešiť aj tie problémy, na riešenie ktorých máme možno odlišný názor. Želajme si spoločne veľa pochopenia, tolerance, aby sme v spoločnosti cítili súdržnosť a bezpečnosť - nie negatíva, lebo prepadneme do nostalgie a pesimizmu. Problémy patria k životu, problémy sú i budú, ale sme tu na to, aby sme ich, v rámci svojich možností, riešili. A ak niečo tohto roku nevyšlo, neznamená to, že o problémoch nevieme - vieme o všetkých, je to len otázka možností riešiť ich i potrebnej trpezlivosti.

Takže všetkým vám, vážení občania, prajem veľa osobných i pracovných úspechov, nech sa vám splnia všetky plány a predsavzatia, ktoré si dáte na rok 2017!

Ing. Ján Kadera
primátor mesta

Námestovo s najlepším finančným zdravím na Orave

INEKO – mimovládna organizácia Inštitút pre ekonomické a sociálne reformy nedávno zverejnila rebríček hospodárenia všetkých slovenských miest, obcí a VUC podľa finančného zdravia za roky 2012 – 2015. Najlepšie výsledky boli hodnotené číslom 6 – 2 a slovným hodnotením výborný až nedostatočný.

Mesto Námestovo sa spomedzi 138 slovenských miest umiestnilo na 17. mieste so známkou 5,2 a slovným hodnotením výborný. V rebríčku hodnotenia tak zo 17. priečky „vyhodilo“ mesto Tvrdošín, ktoré tu „kraľovalo“ za roky 2010 – 2013 (Námestovo vtedy 20. v hodnotení) a mesto Tvrdošín sa aktuálne posunulo na 22. priečku. Obe tieto oravské mestá ako

jediné spomedzi štvorice miest na Orave hospodária bez dlhu.

Tretím oravským mestom z hľadiska kvality finančného zdravia je Dolný Kubín so známkou 4,7 a slovným hodnotením dobré, Trstená so známkou 3,7 (dostatočné) sa za hodnotené obdobie rokov 2012 – 2015 umiestnila na 128. mieste, teda 10 miest od konca hodnotiaceho aktuálneho rebríčka INEKO. Pre zaujímavosť – medzi 2930 hodnotenými slovenskými obcami je na tom podľa INEKO najlepšie spomedzi oravských obcí Zábiedovo, na 61. mieste, 80. miesto patrí Zákamenému, 108. Novoti, štyri miesta od dna hodnotiacej tabuľky – na 2926. mieste je obec Bziny.

(r), zdroj www.ineko.sk

Vážení občania,

čo povedať na záver roka 2016?

V prvom rade sa chcem poďakovať primátorovi mesta a celému vedeniu za vybudovanie kruhovej križovatky a celej modernej komunikácie pozdĺž našim mestom, ako aj občanom za ich trpezlivosť pri výstavbe.

Som rád, že po piatich rokoch je riaditeľ technických služieb Martin Miklušičák nielen poverený, ale aj menovaný a v meste sa naďalej budú rekonštruovať hlavné tepny mestských ulíc aj v budúcom roku.

Ďakujem športovým klu-

bo m, ktoré reprezentujú naše mesto v rámci SR, hlavne M Š K N a - mestovo za ich prácu.

Prajem všetkým občanom pokojné Vianoce a do nového roku 2017 vykročiť s novým pracovným elánom.

PaedDr. Tomáš Kucharík
poslanec MsZ

Novembrové rokovanie mestského zastupiteľstva

Bohatý program zvládli poslanci bez väčších problémov.

Na rokovanie mestského zastupiteľstva v poslednú novembrovú stredu pripravil mestský úrad až šestnásťbodový program. Okrem správ o výchovno-vzdelávacej činnosti všetkých škôl a školských zariadení, ktoré poslanci bez pripomienok schválili, sa väčšina bodov týkala financií. Kľúčový bol návrh rozpočtu na rok 2017

bez väčších ťažkostí.

Mestské zastupiteľstvo tiež prerokovalo a schválilo niekoľko doplnkov a zmien všeobecne záväzných nariadení (VZN), ktoré predložili vedúci zamestnanci mestského úradu. Pomerne silná diskusia sa „strhla“ pri návrhu výšky poplatkov za letné, resp. celoročné zaberanie verejného priestranstva

schválenie „zimnej“ sadzby vo výške 0,11 eura za štvorec a deň. Letná sadzba ostala nezmenená, teda 0,07 eura za štvorec a deň. Zmenami VZN boli upravené aj niektoré poplatky za prenájom stánkov počas konania jarmokov a iných verejných podujatí, trvalé zaberanie verejného priestranstva na parkovanie vozidla (vyhradené parko-

zvýšilo. No legislatíva, platná v čase výstavby bytovky spôsobila, že nájomníkom v lacnejšej časti bytovky sa nájomné zvýšiť nemohlo. Poslanci ho preto vrátili na pôvodnú výšku, no a v drahšej polovičke bytovky už júnové zníženie nájomného ponechali. Určite to potešilo všetkých nájomníkov v sociálnej bytovke na Komenského

Program posledného tohtoročného rokovania mestského zastupiteľstva bol najmä o číslach – rozpočtu, na rok 2017 ktorý,

s výhľadom na ďalšie dva roky. Jeho návrh, pripravený finančným oddelením mestského úradu, prešiel všetkými komisiarmi mestského zastupiteľstva, ktoré k nemu predložili svoje návrhy a pripomienky. S takto zapracovanými úpravami bol návrh zverejnený na zákonom predpísaných 15 dní na pripomienkovanie.

Keďže k zásadným pripomienkam nedošlo, návrh bol po diskusii schválený. Ukázalo sa, že dôslednou prípravou a následným prerokovaním v komisiách sa najdôležitejší dokument roka dá schváliť

pod terasy. Návrh mesta bol spolplatniť terasy výhodnou sumou 0,07 eura za meter a deň v letnom období a naopak, ak chce prevádzkovateľ zberať verejné priestranstvo trvale, zimná sadzba bude predstavovať vyššiu sumu a to 0,21 eura. Malo to za cieľ zvýhodniť letné terasy pred trvalým zaberaním priestranstva rôznymi „oplaštenými“ stavbami. Poslanci mestského zastupiteľstva, zastupujúci podnikateľský sektor, však s takýmto návrhom nesúhlasili a presvedčili o tom aj svojich kolegov. Výsledkom bolo

predrokovany vo všetkých komisiách a predtým zverejnený na pripomienkovanie, poslanci bez problémov schválili. Foto. (lá)

visko), ale aj rozšírenie platených parkovacích miest, o ktorých píšeme na inom mieste novín.

Bolo zmenené aj VZN o hospodárení s bytovým fondom. Ide hlavne o nájomné byty v sociálnej bytovke na Komenského ulici. Tam bola situácia taká, že v jednej polovici bytovky (16 bytov) bolo nájomné oproti druhej polovici bytovky až dvojnásobné. To sa spomínaným VZN v júni 2016 upravilo na rovnakú sumu. Vyššie nájomné v „drahšej“ časti bytovky sa znížilo a, naopak, nižšie sa

ho ulici.

V programe rokovania bol aj bod financovanie technickej vybavenosti bytovej výstavby, ale vzhľadom na náročnosť, rozsah a vážnosť tejto problematiky sa dohodlo, že na túto tému sa zvolá samostatné rokovanie mestského zastupiteľstva.

Rokovanie primátor ukončil ešte pred devätnástou hodinou, poslancom poďakoval za účasť a poprial všetko najlepšie k nadchádzajúcim sviatkom.

Milan Rentka
prednosta MsÚ

Rozpočet Mesta Námestovo v aktivitách roku 2017

Mestské zastupiteľstvo na zasadnutí 30. novembra schválilo rozpočet Mesta Námestovo na rok 2017 ako prebytkový.

Keďže rokovanie mestského zastupiteľstva bolo predovšetkým o financiách, hlavné slovo pri prezentovaní a zdôvodňovaní čísel mala Katarína Rusinová, vedúca ekonomického úseku MsÚ. Vľavo Eva Mušáková, riaditeľka domu kultúry, ktorý v tomto roku prešiel výraznou rekonštrukciou.

Pri rozpočtovaní bežných príjmov vedenie mesta vychádzalo z odhadovanej skutočnosti a plnenia rozpočtu v roku 2016. Pri rozpočtovaní kapitálových príjmov boli do rozpočtu zaradené dotácie v rámci výzvy Minis-

terstva pôdohospodárstva a regionálneho rozvoja SR na zlepšenie technického vybavenia jazykových a školských učební pre základné školy a nenávratný finančný príspevok zo ŠR na rekonštrukciu domu kultúry.

Na úhradu nákladov preneseného výkonu štátnej správy na úseku stavebného poriadku bola suma dotácie na jedného obyvateľa určená vo výške 0,93 €, na úseku hlásenia pobytu občanov a registra obyvateľov vo výške 0,34 € na obyvateľa, na úseku bývania 0,214 € na jedného obyvateľa na území okresu.

Na rekreačné a športové služby bol schválený finančný objem vo výške 90 000 € a na kultúrne a spoločenské aktivity 31 750 €.

Rozpisované objemy normatívnych a nenormatívnych finančných prostriedkov pre základné školy určilo Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR.

Rozpočet školských zariadení je zostavený z nápočtu žiakov podľa výkazov na rok 2017, normatívu roku 2016 a navýšenia mzdových nákladov pedagogickým a odborným zamestnancom.

Kapitálové výdavky na zhodnotenie majetku mesta sú schválené vo výške 849 000 €,

na cestnú dopravu bol schválený objem finančných prostriedkov vo výške 1 131 000 €.

Medzi investične akcie, ktorých realizácia bola schválená na rok 2017 patrí: rekonštrukcia ulíc Bernoláková, Mieru, Lazová, Ľudovíta Štúra, doasfaltovanie parkovísk pri štátnej ceste 1/78, projektová dokumentácia úpravy nábřežia oproti SAD, vybudovanie autobusových zastávok pri štátnej ceste 1/78, vybudovanie chodníka pri dome kultúry, obstaranie nehmotného majetku na komunikačnú infraštruktúru - pasportizácie verejnej zelene, rekonštrukciu domu kultúry, obstaranie špeciálnych učebni pre ZŠ Komenského a ZŠ Slnecná.

Mesto Námestovo bude v roku 2017 hospodáriť s rozpočtovými príjmami vo výške 8 236 982 €, výdavky sú rozpočtované vo výške 8 226 021 €.

Mgr. Katarína Rusinová
vedúca ekonomického úseku

Dnes rozhodujeme my o nich, v budúcnosti oni o nás...

Mesto nie je len územie ohraničené katastrom, ale je to miesto pre život ľudí. A aký život v ňom bude, to si určujeme my všetci. Našou spoločnou povinnosťou je vytvoriť podmienky pre spokojný život občanov. Obyvateľom tohto mesta je úplne jedno, či a kto predniesol aký návrh. Prečo by ich to aj malo zaujímať. Oveľa podstatnejšie je, či sa poslanci a vedenie mesta dokázali dohodnúť na spoločnej práci v prospech občana, či mesto funguje, či sú odhrnuté chodníky, pripravené cesty pre výstavbu. V meste musí existovať spoločný priestor na to, čo je potrebné dnes, čo zajtra. Bez spoločných cieľov tu budú iba skupinové záujmy. Na čo a komu

je potrebná rozpoltenosť? Potreba riešiť principiálne problémy tohto mesta vytvorí dobrý predpoklad na realizáciu schváleného rozpočtu na rok 2017. Za najdôležitejšie pri tomto novom rozpočte považujem to, že je znovu ochota všetkých poslancov a vedenia tohto mesta riešiť problémy v infraštruktúre a vzdelávaní. Orientácia mesta na najdôležitejšie problémy je zrejماً z výdavkov rozpočtu roku 2016 vo výške 1302 759 €. Skôr je potrebné zamyslieť sa, čo sme nesplnili a prečo. To, čo sa podarilo, to už berieme ako samozrejmosť - rekonštrukciu verejného osvetlenia, rekonštrukciu ulíc Štefánikova, Veterná, ihrisko na Ul. Komenského,

opravu sociálnych zariadení v dome kultúry, opravu strechy C V Č, opravu sociálnych zariadení mestského úradu. Pre rok 2017 sú najdôležitejšie výdavky - príspevok na športovú činnosť v meste je 90 000 €, dotácia na činnosť domu kultúry 162 000 €, úprava Ulice Bernolákova 240 000 €, Mieru 200 000 €, Lazová 54 000 €, Ľudovíta Štúra 63 000 €. V budúcom roku bude potrebné riešiť pretrvávajúce disproporcie v školstve, lebo

Námestovo je centrum škôl celého regiónu a tie deti, o ktorých dnes rozhodujeme - ako a čo pre ne z rozpočtu, budú rozhodovať o nás. Ony budú tí, ktorí povedia kde a koľko.

Ide obdobie Vianoc, je čas na rekapituláciu. Patrí sa poďakovať občanom, že to s nami vydržali, hoci sa niekedy zdalo, že bolo namáľe a hrozila nám, obrazne povedané, defenestrácia.

Do nového roku prajem všetkým zdravie - to je najdôležitejšie - a nám, čo sa podieľame na riadení mesta, pokoru, lebo nie občania sú tu pre nás, ale my sme v službách mestu.

*Marián Grigel
poslanec MsZ*

Ďakujem za reprezentáciu mesta športovcom i školám

Končí sa rok 2016, keď by sme bilancovali, čo sa nám podarilo z rozpočtu naplniť a čo nie.

Na začiatku mi nedá nespomenúť štátom a dodávateľom konečne dokončený a občanmi tak očakávaný priesťah mestom s kruhovými križovatkami. Teší ma, že podstatne zlepšil plynulosť dopravy i pohľad na mesto pri vstupe doň. Je to veľká zásluha pána primátora Ing. Kaderu.

Z rozpočtu spomeniem len pár vecí, ako rekonštrukcia sociálneho zariadenia a zdravotníckej v dome kultúry, rekonštrukcia strechy CVC, rekonštrukcia verejného osvetlenia. Z ulíc je to rekonštrukcia časti Ul. Štefánikova Ul. Veterná. Čo sa nám nepodarilo, to je náučný chodník - cyklochodník, dokončenie skate parku, vybudovanie stret wor-

kout a spojovacia chodba ZŠ Komenského s telocvičňou.

Pre rok 2017 máme schválený rozpočet. Akú plnú peňaženku máme, toľko sa do rozpočtu mohlo dostať. Prioritou je cyklochodník - je to investícia pre širokú verejnosť. Viem, že občanov trápia aj iné veci v meste, ktoré by bolo treba riešiť, nedá sa všetko. Pokiaľ sa bude naplňať rozpočet v budúcom roku a dovolia to peniaze, môžeme sa k niektorým veciam vrátiť rozpočtovým opatrením. Z rekonštrukcií ulíc, ktoré do budúca treba riešiť, sú to určite ulice Komenského, Slobody, M. Nešporu, Červeného križa, Plátennícka, Priemyslu i ďalšie. Samozrejme, pre novú výstavbu je potrebné vyriešiť financovanie inžinierskych sietí a ulíc.

V závere roka by som chcel poďakovať všetkým športovcom v meste a všetkým školám za príkladnú reprezentáciu nášho mesta v roku 2016.

Vážený občania, prajem vám do nasledujúceho roka 2017 hodne zdravia a vzájomnej tolerancie. *Ing. Anton Ťapák
zástupca primátora*

Pribudli nové platené parkoviská

Mesto rozšírilo počet platených parkovacích miest, cena parkovného, ani celoročných parkovacích kariet sa nemení.

Výstavbou novej cesty cez naše mesto v tomto roku pribudli v centre nové parkovacie plochy. Keďže ide o lukratívne miesta v samotnom centre, rozhodlo sa mesto zaregulovať parkovanie na týchto plochách. Doplnkom príslušného všeobecne záväzného nariadenia (VZN) sa rozšíril okruh platených parkovacích miest o nasledovné lokality: Parkovisko medzi štátnou cestou I/78 a oporným múrom pod kostolom, parkovisko medzi štátnou cestou I/78, Marínou a budovou SSE a nakoniec

Hviezdoslavova ulica pri cintoríne. V tomto prípade sa však parkovné nebude platiť počas konania pohrebov. Na uvedených parkoviskách

nebudú osadené parkovacie automaty, parkovné sa platí formou SMS.

Novovzniknuté parkovacie plochy od budovy ČSOB

až pod cintorín zostávajú bez poplatku. Tiež je naďalej bezplatné parkovanie na druhej strane štátnej cesty pri mliečnom automate a obchodnom centre TEMPO. Veľké parkovisko na Nábřeží nad amfiteátrom a pred penziómi a reštauráciami je pre osobné vozidlá bezplatné, platia len vodiči nákladných áut a autobusov.

Čo sa týka celoročných parkovacích kariet, ich cena zostáva rovnaká, pre občanov Námestova vo výške 10 € za rok. Predávať ich bude mestský úrad od 2. januára 2017. Parkovacie karty platia na všetky spoplatnené parkoviská, vrátane tých nových. Výška parkovného sa nemení.

Milan Rentka

Na pôvodnej štátnej ceste vznikli v centre mesta nové parkovacie miesta. *Foto: (msú)*

Najlacnejšie je domáce kompostovanie

Nový zákon o odpadoch, ktorý bol schválený minulý rok, ukladá množstvo nových povinností, okrem iných aj mestám a obciam.

Biologicky rozložiteľný odpad zo záhrad a biologicky rozložiteľný kuchynský odpad zo všetkých domácností nesmie ísť do nádob na komunálny odpad a následne do skládky. Obce musia takýto odpad separovať a likvidovať formou kompostovania. Sú možné dva spôsoby, ako to zabezpečiť. Jeden spôsob je doplniť ku každej domácnosti a na sídliská osobitné nádoby

na takýto odpad, ten potom týždenne zväzať a následne likvidovať v špeciálnych kompostárňach. Takýto spôsob je veľmi drahý a jeho zavedenie by si vyžiadalo výrazne zvýšiť poplatok za likvidáciu odpadov. Existuje druhý spôsob likvidácie biologického odpadu, ktorý pripúšťa aj zákon o odpadoch a to ten, že odpad budú likvidovať občania vo vlastných kompostéroch. Ak bude takýchto občanov viac ako 50 % z celkového počtu obyvateľov, je splnená podmienka zákona a mesto nemusí zaviesť zber, odvoz a likvidáciu takéhoto odpadu.

My sme sa rozhodli využiť druhú možnosť, aby sme naďalej zostali s poplatkom na minimálnej úrovni. (Treba znovu pripomenúť, že Námestovo so svojim

poplatkom vo výške necelých 15 eur na obyvateľa patrí medzi najnižšie v rámci celého Slovenska.) Pre zavedenie domáceho kompostovania sú potrebné zariadenia, do ktorých sa „zelený“ odpad ukladá a následne vznikne kompost. Mesto je pripravené uchádzať sa o nenávratný finančný príspevok z fondov EÚ a ide predložiť žiadosť na získanie finančných prostriedkov. Predbežne sa počíta s počtom 1200 kusov tisícilitrových kompostérov do domácností, 20 kusov väčších kompostérov do škôl, škôlok a iných verejných priestranstiev a 370 kusov štyristolitrových kompostérov pre záhradkárov. Ak budeme v žiadosti úspešní, mesto z približne 200 tisícovej investície zaplatí 5%, čo je 10 tisíc €. Kompostéry by boli občanom mesta poskytnuté bezplatne. Výsledný produkt - kompost môžu občania využívať na svoje potreby, ale môžu ho odovzdať aj technickým službám. Naďalej zostáva aj možnosť odovzdať zelený odpad na zbernom dvore.

*Milan Rentka
prednosta MsÚ*

OZNAMY

Primátor mesta Ing. Ján Kadera sa občanom mesta prihovorí pri príležitosti príchodu nového roka 2017 prostredníctvom mestského rozhlasu na Nový rok v dopoludňajších hodinách.

redakcia

Zmena v kontaktoch na mestskú políciu

V priebehu januára 2017 bude telefónne číslo 043/552 2212 pomocou ktorého ste mohli kontaktovať mestskú políciu, postupne zrušené a nahradené mobilným telefónnym číslom 0948 455 747.

Kontaktovať telefonicky Mestskú políciu v Námestove tak bude možné na mobilnom tel. čísle 0948 455 747, tiesňovej linke 159 a tiež na linke 043/5504728.

Dôjde tiež k vytvoreniu e-mailovej adresy: msp@namestovo.sk

Cieľom týchto zmien je skvalitnenie úrovne komunikácie mestskej polície s verejnosťou a tiež využitie možnosti komunikácie prostredníctvom e-mailov či SMS. *(mp no)*

Ilustračné foto kompostéra

Foto (int)

Plusy a mínusy našej samosprávy

Ako člen a predseda komisie pre mládež, vzdelávanie a kultúru by som v prvom rade rád zhodnotil jej činnosť za rok 2016. Z rokovacieho poriadku komisie vyplýva niekoľko jej funkcií (poradná, kontrolná a iniciatívna). Naša komisia navrhla pridelovanie dotácií z rozpočtu mesta, zároveň sa spolupodieľala na príprave materiálov na rokovania mestského zastupiteľstva. V rámci svojej hlavnej činnosti dávala odporúčania pre komisie výstavby a financií pri zveľaďovaní školských a kultúrnych zariadení v pôsobnosti mesta. Som rád, že na poslednom zastupiteľstve bol navrhnutý a odsúhlasený ako ďalší člen komisie Marián Kasan, ktorý by mal „oživiť“ komisiu hlavne v oblasti kultúry. Naša komisia sa spolupodieľala na organizovaní výstavy Cesta Oravy k 240. výročiu mesta. Veľké ďakujem patrí hlavnému organizátorovi, Mariánovi Grigelovi za jeho nadšenie, prípravu a realizáciu vernisáže. Samotná výstava bola otvorená kultúrnym programom, ktorého sa profesionálne zhostila ZUŠ Ignáca Kolčáka, pod taktovkou E. Bucovej a M. Vojtašáckovej. Ďakujem patrí aj riaditeľke domu kultúry Bc. Eve Mušáckovej za ochotu a pomoc pri organizovaní tejto vydarenej akcie.

Samozrejme, ako poslanca mesta ma mrzia niektoré nezrealizované akcie - hlavne oprava a budovanie ciest a príprava pozemkov na individuálnu a hromadnú výstavbu, za ktoré všetci poslanci nesiete spolu s mestom zodpovednosť. Ako občan Námestova a obyvateľ sídliska Brehy mu-

sím pripomenúť katastrofálnu parkovaciu situáciu v tejto časti mesta.

Nie som presvedčený, že ju vyrieši navrhovaný parkovací dom. Ak sa z toho urobí schválený „megalomanský“ objekt, ktorý v skutočnosti poskytnie pre celé Brehy cca 20 parkovacích miest, asi sa potom niekde inde stala chyba. Zároveň chcem pripomenúť zlú dopravnú situáciu na Slnecnej ulici, ktorej určite „nepomôže“ navrhovaná bytovka vedľa 14-poschodových bytoviek. V obidvoch prípadoch budem vystupovať kriticky a snažiť sa argumentačne presvedčiť vedenie mesta a ostatných poslancov, že to nie sú dobré riešenia. Zároveň som presvedčený, že mesto spolu s poslancami by malo ísť do projektov prístavby kultúrneho domu (hlavne pre vytvorenie tanečnej sály) a výstavby veľkej športovej haly.

Žijeme v čase, v ktorom možno viac rezonuje v spoločnosti nenávisť, závisť, ľahostajnosť a korupcia. O to viac by som nám, všetkým občanom Námestova, poprial požehnaný adventný čas, čas zamyslenia, odpustenia a radosti, na konci ktorého nech sa spolu s Kristom narodí aj v Nás nový a lepší človek. Prajem krásne sviatky rodiny, pokoja a lásky.

*RNDr. Marián Melišík
poslanec MsZ*

O symbolike i tradíciách...

Miroslav Hajdučík - zanieteny propagátor oravskej modrotlača a ľudovej kultúry vôbec. Foto: (ar mh)

Ornamentalistika oravskej modrotlača v sebe zahŕňa prvky „našej“ jedinečnej ľudovej kultúry, ktorú naši predkovia povýšili na umenie a to sa snažím prezentovať pred svetom, posledne na medzinárodnej konferencii na tému Symbol a ornament v živote Slovanov, ktorá sa konala v Nitre. Ľudia si tu vypočuli zaujímavé prednášky a získali nové, širšie poznatky o slovanských symboloch a ornamentoch. Z konferencie bude v blízkej budúcnosti vydaný zborník, ktorý má okrem príspevkov z konferencie obsahovať aj prílohy ornamentov a symbolov vo farebnom prevedení, kde nebude chýbať ani oravská modrotlač.

Ukážkou vzorníka modrotlača z Oravy som poukázal aj na svastické symboly v našej hornooravskej kultúre odievania. Vo všeobecnosti každý odev v minulosti niesol znaky, podľa ktorých bolo možné jeho nositeľa dokonale prečítať, ktoré ho mali

chrániť pred všetkým zlým a poskytovať mu silu zvládať každodenný životný údel. Svastika je pojem pochádzajúci zo sanskrtu a vzhľadom na to, že je to symbol veľmi jednoduchý, predpokladá sa, že bol objavený nezávisle na mnohých miestach sveta. Má tvar kríža s ohnutými ramenami do pravého uhla je svätým symbolom vierovyznaní a náboženstiev založených na nasledovaní rodu. Tak, ako prastaré symboly neodmysliteľne patria k našej kultúre, rovnako k nej patria i zvyky a tradície. Práve blížiaci sa koniec roka sa takmer v každej oravskej domácnosti nesie v duchu dodržiavania tradícií, zvykov a zvyklostí našich predkov, ktorí sviatky lásky a pokoja od vekov oslavovali s pokorou. A rovnako – s pokorou – treba vstupovať aj do nového roka – s uvedením si, že: „Život je len jeden, a preto ho treba prežiť tak, aby si sa nehanbil za roku prežitie!“

Mgr. Miroslav Hajdučík

Vianočné ikebany detí z CVČ Maják.

Predseda KDĽH v Námestove

Vo štvrtok 8. decembra prišiel do Námestova predseda KDĽH Alojz Hlina, ktorý sa najprv stretol so zamestnancami firmy Yanfeng a následne v priestoroch Katolíckeho domu diskutoval s občanmi. Hlavnými témami boli najmä prezentácia akčného progra-

mového dokumentu Nový November, ktorý sa zameriava predovšetkým na najslabších, najchudobnejších a na najohrozenejších ľudí, zmena stanov, aktuálne problémy na politickej scéne i ďalšie témy, ktoré zaujímali občanov Námestova. (kl)

Účastníci besedy s predsedom KDĽH v súkromnej firme v Námestove. Foto: (kl)

Aby naše ticho nebolo súhlasom

Láska a vášeň mu zničili mladosť a zobrali takmer všetko – slobodu i vieru. Mal iba devätnásť, keď dostal 15 rokov natvrdo... Tou veľkou láskou mladého Námestovčana Jozefa Meleka bola matka a vášňou? V lese po vojne nájdené zbrane.

■ ■ ■
Bolo to krátko po II. svetovej vojne, keď moc v štáte prebrala vraj robotnícka a roľnícka trieda pod vedením komunistickej strany, a tá začala v živote ľudí tvrdo uplatňovať svoju ideológiu. Oravcov, zvyknutých pracovať na svojom, vtedy vari vo všetkom najviac ničila kolektívizácia a tlak na ich vieru – presadzovanie materialistického svetonázoru. Silné zásahy do spôsobu života občanov a násilná deformácia ich myslenia vyvolávali protireakciu: vnútornú nespokojnosť a rodiaci sa odpor proti novému násilnému režimu.

Triedny nepriateľ - chlapec

„Keď som sa vyučil a začal som zarábať, mamka mi vraví: Ako by nám už bolo dobre, Jožko, veľa nám netreba, a už aj zarobiš nejakú korunku... Len keby nám vo viere nebránili a kňazov nám nechali na pokoji.“

Jozef Melek bol najmladší zo štyroch súrodencov, jediný chlapec. A ako chlapec mal aj chlapčenské zábavky, hračky.

„Dnes majú chlapi futbalové lopty, počítač, množstvo všakovských hier. My sme nemali nič. Ako chlapec som sa hral s dreveným koníkom a gumipuškou, čo som si vystrúhal zo šindľa, alebo urobil z kovových rúrok.“ Tesne po vojne, na miestach, kadiaľ prechádzal front, zostalo množstvo zbraní a munície. Jozef Melek mal vtedy 13 rokov, keď ich objavil v lese a cítil sa pri nich ako naozajstný vojak. „Ako chlapi sme sa chceli hrať a čo sme našli, s tým sme sa hrali. Ak by boli v lesoch vtedy lopty, nie vojenské zbrane, zobrali by sme si lopty“ spomína Jozef Melek a my to uvádzame preto, že práve mamina túžba po náboženskej slobode, pre ktorú chcel niečo podnetné urobiť a detská či mladícka vášeň pre zbrane boli tým, čo z Jozefa Meleka v detstve a mladosti urobilo triedneho nepriateľa štátu a politického väzňa.

■ ■ ■
Ako vyučený elektrikár nastúpil v roku 1950 mladý tovariš na stavbu Oravskej priehrady. Majster, ktorý vedel, že Jozefova rodina sú slušní ľudia, veriaci, mu vari po troch mesiacoch navrhol stať sa členom Bielej légie.

„Bez dlhého rozmýšľania som hneď súhlasil, veď ak by takú ponuku dostal niektorý z mojich rovesníkov, neviem, či by reagoval inak ako ja. Z Námestova sme boli v tej organizácii traja, štvrtý bol Ružomberčan, celkove od Námestova po Bratislavu nás tam bolo asi päťdesiat. Mali sme rozložiť letáky. V tom čase sa zakladali družstvá, brali kňazov. Kňazov sme chodievali strážiť, aby ich nezobrali do väzenia. Ľudia boli proti družstvám, lebo družstvo nám zobralo kravu, kone, aj pôdu, ktorú sme mu museli „podpísať“, a tak vlastne prinútení darovať. Ako mladí ľudia sme si mysleli, že niečo takýmto protestmi – roznášaním letákov

– dokážeme urobiť, že dokážeme ľudí, znepokojených tým, čo sa deje, spojiť a že sa začneme proti vznikajúcim tlakom režimu spoločne brániť.“

Na Západ

Mali sme sa stretnúť na schôdzi v opustenej budove Wáagnerovej píly. Prišli sme my traja – ja, Šmejkal a Ptačin a ten Ružomberčan. Menovec Melek z Kubína, ktorý nás viedol, neprišiel, nevedeli sme, prečo, a tak sme sa rozišli. Na stretnutie do Wáagnerovej píly sme si mali zobrať aj zbraň, ak nejakú máme. Bol som najmladší – mal som od vojny doma zbraň, tak som ju zobral. Chcel som sa pred ostatnými vytrhnúť.

■ ■ ■
Ako takmer každý mladý človek, mal o živote krásne predstavy. Zarábať veľa peňazí, oženiť sa... „Rozhodol som sa ísť za robotou do sveta. Najviac ma lákala Amerika – mal som tam dost' rodiny – v Chicagu, Ohio. S tromi Oravcami – s Gajdošikom, Gemzikom a Koklesom – sme sa dostali do Čiech – do Stříbra, kde firma Prefa, ktorá v Námestove dostavala most, stavala jeden z ďalších mostov v Československu. V Stříbre sme sa pridali k ďalším Slovákom, robili sme tu tri mesiace a ja som nabral odvahu spýtať sa jedného, či nepozná nejakého prevádzkača na Západ. Prisvedčil a onedlho doviedol jedného mladého Čecha, ktorý mi vari po štvrtom stretnutí oznámil, že to bude stáť desať tácu. A keďže sa mi zdal podozrivý, pretože

Tak som im povedal, že ich poznám z práce a že mi Šmejkal povedal niečo o nejakej organizácii a vymenoval som možno ešte dvadsať mien, koho poznám, ale žiadne meno sa nezachovalo s tými v ich zozname. Menami som ich chcel zmietať. Pýtali sa ma, ako sa volá tá organizácia. Ja, že sa volá tajná... Nadránom ma pustili. Veľmi som chcel vedieť, čo je so Šmejkalom a Ptačinom a potom, ak by sa mi vydaril útek, by som chcel ujsť na Západ, hoc aj cez hory... Sadol som na vlak a prišiel domov. Otec mi povedal, že ich zavrel. O polnoci zo soboty na nedeľu prišli námestovskí žandári aj po mňa. Odviedli ma na okresný súd v Námestove, kde boli tri či štyri cely s mrežami a jeden z dvojice, čo ma sprevádzali, po zazvonení odišiel za bacharom. Ten druhý mi vraví: Dala vás zaistiť Plzeň. Počas vyšetrovania, v miestnosti, z ktorej bolo oknom vidno Wáagnerovu pílu, sa ma pýtali, či poznám tú budovu. Vtedy som si uvedomil, čo všetko vedia. Kto tam bol, koľkokrát, kto mal zbrane, kládli mi otázky...“

S uterákom na očiach

Po dvoch-troch dňoch ma z Námestova previezli do Ružomberka. Nasledovalo množstvo vyšetrovaní, v ktorých spomí-

v Bielej légii... Našťastie, za snahu o útek na Západ mi ten vyšetrovateľ neurobil zápis. Asi ma, 19-ročného chlapca ľutoval, keď vedel, čo všetko ma čaká...

Znižený“ trest smrti

Súd so zradcami socialistickej vlasti, robotníkov a roľníkov, ktorí sa konečne dostali k moci, prebiehal od 14. marca 1952 v Ružomberku a Jozef Melek dostal na svoje meniny 19. marca

Jozef Melek ako šestnásťročný, august 1948.

„darček“. Obhajca, podľa jeho slov, žiadal súd, aby bral ohľad na tohto mladíckeho previnilca Meleka, ktorý sa pošmykol na šikmej ploche, ale nakoľko spáchal hrozny zločin, treba ho spravodlivo, ale prísne potrestať! – kričal. „Žalobca mi dal za vinu, že som držal zbraň (tá už bola od vojny poriadne hrdzavá), ktorou som vraj, podľa neho, chcel vraždiť robotníkov a roľníkov, ba chcel som vraj dokonca zavraždiť aj svoju matku, lebo má tiež robotnícko-roľnícky pôvod. Obzrel sa dozadu, videl svoju mamičku a dodal: – ktorá teraz nad ním plače. Obrana nebola možná.“

Dostávam výšku trestu podľa paragrafu 78 či 87, nikdy si to presne nezapamätám. Ale rozsudok nezabudnem nikdy! Trest smrti, ale nakoľko som blízko mladistvého veku, 15 rokov väzenia.“

Ani nie 20-ročný mladík, ktorý sa ako chlapec, mladší, než je číslo výšky trestu, po skončení vojny rád hrával na vojaka... „Bailýk“ väzňov denne do „rádia“

„Tri dni po súde nás previezli do zberného tábora do Ilavy, odtiaľ do Jáchymovských baní. Robotníci tam mesačne zarábali dvadsať tisíc korun, my sme tam boli za otrokov. Rozdelili nás do práce a skupín podľa výšky trestu – ja som šiel do tábora Nikolaj v kategórii od 10 – 20 rokov. Keď sme mali rannú zmenu, vstávali sme o 4. hodine, obliekli si faryky – nie proti rádioaktívnemu žiareniu, ale proti dažďu, kilometer sme šli – 350 - 400 chlapov v päť-

vstupe, zakvačeni do seba, po okrajoch tohto „útvoru“ natiahli lano, akoby spavúzili seno na voze. My mladší sme na miesto zoradenia utekali, aby sme sa dostali do prvých radov, leto tí starší, nevládnejší, čo prišli medzi poslednými, pri stláčaní lana

Biela légia bola antikomunistická kresťanská organizácia pôsobiaca na území Slovenska (vtedy ako súčasť povojnového Česko-Slovenska) a Rakúska v období rokov 1947 až 1951. Ako súčasť protikomunistického odboja bolo jej cieľom informovať širokú verejnosť aj zahraničie o terore komunistického hnutia.

Biela légia sa okrem protikomunistických aktivít doma aj v zahraničí venovala pomoci pri úteku ľudí z komunistického Česko-Slovenska do slobodného sveta. V rokoch 1950 až 1953 z Rakúska vysielala rozhlasové spravodajstvo na krátkych vlnách. Rozhlasový vysielateľ Biela légia bol istým vzorom pre neskoršie vysielanie rádia Slobodná Európa

Za svoju činnosť v Bielej légii bolo komunistickými súdmi vynesených mnoho vysokých trestov. Najznámejšie a najlepšie zdokumentované sú tresty smrti pre Antona Tunegu, Alberta Púčka a Eduarda Tesára, ktorí boli popravení 20. februára 1951.

Zdroj: int.

mal také divné podmienky – že musí vedieť dôvod, prečo chcem z republiky ujsť a že musím byť počas úteku oblečený do uniformy, začal som mu nedôverovať. Ako dôvod môjho úteku som si narýchlo vymyslel, že som v Námestove podpálil JRD, že zhorelo 30 kráv a že ide po mne štátna bezpečnosť. Strelil som mu nepravdivú vec.“

Zakrátko prišli Jozefa Meleka zatknúť policajti – zo Stříbra ho previezli do Plzne. Mal podozrenie, že ho niekto na Orave udal, lebo policajť, čo ho vyšetroval, mu ukázal na papieri v dlhom zakrytom zozname meno, a on mal povedať, či toho človeka pozná. „Taktó som v zozname videl mojich dvoch kamarátov z Bielej légie. Pýtali sa ma, ako ich poznám a koho ešte poznám.

nali Ptačina, Šmejkal, ale Ružomberčanovo meno nepadlo ani raz – ani na súde, kde nás naraz súdili 25-tich. Keď som chodil na vypočúvanie, vždy sa uterákom na očiach, ktorý som si mohol stiahnuť iba vo vyšetrovni. Keď mi vyšetrovateľ hodil uterák, ktorý som v letku chytil, znamenalo to, že vypočúvanie sa končí. Ten posledný raz mi ho hodil a vraví:

– Počkaj! A prečo si chcel ujsť za kopečky?

– Nechcel som, – odpovedám...“

– A komu si povedal, že si podpálil JRD?

– Sám ma v Stříbre na to navádzal nejaký Karel, – vravím... Už mi bolo všetko jasné: V Stříbre ma udal jeden – za útek, na Orave druhý – za členstvo

so zlom, páchaným v každej dobe

revali od bolesti – veľmi trpeli ich obličky. Spásaní sme museli vykročiť naraz – ľavá – dva... A keď pršalo a niekto sa pošmykol, padali sme ako domino. Bachari na nás revali – pohyb! pohyb! A ten pohyb najviac boľel tých, ktorí mali lano na obličkách... Do roboty a z roboty nás sprevádzali šiesti samopalmi ozbrojení bachari so psami. Pri návrate sme sa neraz museli zbliečiť, „prefilcovali nás“, čo skracovalo čas na oddych. O 6. hodine sme sfárali, o 14. vyfárali a o 16.00 sme mali obed. Dovtedy žiadne jedlo, nič, len trochu čiernej nesladenej kávy ráno, ak si stíhoh. Keď slnko silnejšie zasvietilo, z 800 – 900 chlapov stojacích na apelpiaci postupne 5 – 6 padli od vysilenia na kamennú zem ako hrušky zo stromu. Bolo len počuť tupé úderky o kameň. Ja som nespadol, ale museli ma spoluväzni, celého zoslabnutého, vliecť v zástupe. Na obed bolo zopár zemiakov, ktoré nám poliali pol štamperlikom nejakého žltého tuku, a ten na zimnej strave okamžite stuhol. Na večeru – čo zostalo z obeda. Veľkosť porcie bola podľa toho, ako sme plnili normu. Všetci pod 100 percent, tí najhorší dostali 5 kusov, 7, alebo „aj“ 9 kusov zemiakov, či iného podobného jedla.

Rúbali sme uránovú rudu a robili pomocné práce v bani. Ja som nosil dosky hrubé ako tá Biblia. Tie sme pokladali tesne jednu vedľa druhej na prestretú celtu, aby padajúca ruda spadla na dosky. Odtiaľ sme ju zhrmuli a potom aj drobné zrnká, ktoré pomedzi dosky prepadli na celtu. Neustále tam chodil kolektor s prístrojom, ktorý meral kvalitu rudy. Čím silnejšia rádioaktívita, tým silnejšie radčenie prístroja. Keď smädny väzeň pil vodu, stekajúcu po rudnej skale a išiel okolo kolektor, jeho prístroj rabčal ako divý. Ten, chudák, sa už, veru, domov živý nedostal...

Väzenský tábor bol, podľa popisu bývalého väzňa Jozefa Meleka, ohradený deviatimi plotmi s ostatným drôtom, vodnými priekopami, úteku bránili španielske jazdce – kolíky, pospájané drôtom v rôznych smeroch – každých päť metrov osvetlenie na drevených stĺpoch, každý druhý stĺp mal reflektor. Označenie – Pozor ostreľovacie pásmo! Ujšť odtiaľ bolo nemožné, napriek tomu sa to dvom väzňom, ktorí už mali pripravený útek cez hranice, vraj podarilo.

„Dvakrát som bol po 14 dní na samotke. Raz za to, že som si chcel „prilepšiť“ stravu a raz za pokus o útek. Samotka, to je malá miestnosť, drevená dlážka, žiadna deka, pod hlavou bagandže, zima, strava iba každý tretí deň – pol dávky chleba a voda.

A ja, chlapec z Oravy...
Bolo to na Jozefa, na cele Jozefom dávali spoluväzni hoblá. Ja som ich prosil, že mne nie, lebo mi je veľmi zle a bolia ma kríže. Keď sa to zhoršovalo, išli so mnou na ošetrovňu, ale lekár v každom väzňovi videl simulanta a poslal ma robiť späť do bane. Až keď raz zbadal, že na záchod v noci idem na kolenách a laktôch, zobral ma na ošetrovňu. Bol prefikaný. Zadal sa,

že mu vypadli z vrecka kľúče s vreckovkou. A ja, chlapec z Oravy, som sa hneď po ne zohol a pomaly mu ich úslužne podal, až potom som od bolesti zavzdychal. Bol som za simulanta. Štrnásť dní som vtedy nebol na záchode a mal som silné bolesti. Nakoniec mu väzni dokázali, že naozaj nesimulujem. Prišla väzenská sanitka a z bane ma zaviezla do Karlových Varov. Liečili nás civilní lekári. Na röntgene mi zistili zápal bedrového kĺbu až do chrčtice, po štyroch mesiacoch, že ide o tuberkulózu kostí a kĺbov. Potom som už dostal liečbu, šesť mesiacov som jedol 36 tabletiék denne. Odviezli ma do sanatória do Loun, liečil ma profesor Koch. Ihlou, hrubou ako klince mi vyberal stuhnutý hnis z postihnutých miest tak, že do ihly natiahol nejakú tekutinu, hmotu v tele ňou zriedil a postupne tri dni ju vyťahoval z kĺbu a zo stavcov. Po týchto zákrokoch som už postupne mohol chodiť a začalo mi chutiť jesť. Ešte dva a pol roka som maródl. Ležal som v Karlových Varoch, keď tam tiež priviezli dvoch zbehov. Videl som ich röntgenové snímky, ako ich dostrieľali, hoci z vysokého ostnatého plotu ich stačilo zdriepiť rukami. Jeden, volal sa Musil, mal 16 rán v hrudi, 3-4 náboje mu ešte v tele zostali, lebo by mu ich vyberanie ohrozilo život. Sedlák mal hore jednou nohou až po pás diery pri diere...

Po Otčenáši – bez strachu

Bolo to po dva a pol roku liečenia Jozefa Meleka, keď sa v plzenskej nemocnici na liečbu tuberkulózy pokázal röntgen a tak mal spolu s ďalšími, vari desiatimi väzňami absolvovať cestu väzenským mikrobusedom do inej nemocnice v meste. Srdece mu v hrudi silno bilo, uši horeli ako fakľa. Skrsla v ňom myšlienka – teraz alebo nikdy. Ujde!

„Útek určite často prichádza na um každému mladému väzňovi v tej beznádej.“

Prišli sme do areálu väznice,

Z listov rodičom

Drahí rodičia!

...mamičko, ešte pred niekoľkými mesiacmi som mal bolesti také, že by som radšej neviem čo volil, ako tak zmračené žiť. Môžete si to predstaviť, keď mi hnisala kosť. Teraz, keď sa cítim veľmi dobre, ba skoro ani neviem, že som bol chorý, tak sa Vám môžem priznať. Moja nemoc je tuberkulóza. Mám ju v chrčtvej kosti a v krížoch. Som myslel, že už nikdy nebudem môcť robiť a teraz by som mohol ísť kľudne s tatom do hôry. Tak, keď sa vrátim, verím, že si budeme žiť dobre, veď zamestnanie mám dobré. Vy budete spokojní a ja s Vami. O mňa strach nemajte, ja sa už ozaj dobre cítim. ... Ja ešte niečo vydržím. Vy tiež vydržte. Ja pevne verím, Vy tiež verte, že všetko sa na dobre obráti. Keby sme nevedeli, čo je ťažkosť a utrpenie, nevedeli by sme, čo je šťastie a radosť...

Drahá mamičko!

... Tak teraz sú štyri roky, ako som dostal „tuberu“ a môžem Vám s radosťou napísať, že je asi päť dní, čo môžem už aj na chrčtbe ležať bez toho, žeby ma to bolelo. Tak som tomu veľmi rád. Samému sa mi to ani veriť nechce...

Drahí rodičia!

...Všetky ťažkosti, ktoré sú na nás, musíme znášať s trpezlivosťou. Človek sa darmo spytuje sám seba, prečo je v živote taký nešťastný. Mamičko, ak ste sa už sama seba pýtali, prečo ste nešťastná, tak ja Vám dám odpoveď, nad ktorou dobre premýšľajte, a až do smrti nech je Vám pripomienkou. „Nešťastná ste preto, aby ste boli šťastná“. Matka, ktorá je matkou nás všetkých, prežila utrpenia a bolesti, netrpeľa však naveky, dočkala sa radosť a lásky od toho, pre ktorého trpela. Nech Vás opatrúje Matka, ktorá prosí za prosby všetkých nás!

Spomienky na kruté roky mladosti sa Jozefovi Melekov z Námestova vracajú často. Smútok ho však neutrži dlho, pretože sa stále díva dopredu, denne pracuje a s láskou sa venuje rodine.

Foto: (lá)

vyšli sme von a väzeň predomnou v našej skupine sa pýtal na WC, tak som o to požiadal aj ja. Keď sa vracal ten predomnou, bachar mi vraví: – Bežte. Išiel som rovno k oknu, trhol kľučkou a cez oblok vyskočil. Bežal som, no nevedel, kde, kde som. Preskočil som kovový plot a ďalšie prekážky, až som sa dostal do poľa. Po 50-tich metroch som spadol, postavil som sa a po 5-6 metroch zas spadol. Skotúľal som sa dolu brehom a zostal tam sedieť. Počul som – utekali a hlasno kričali. V jarčeku bola žihľava, do nej som vošiel a čakal. Videl som ich, oni mňa nie. Mali samopaly. V tej chvíli som si predstavil rozstrieľaných Musila a Sedláka... Prv, ako som vošiel do žihľavy, pomodlil som sa Otčenáš. Ráno sme počas vychádzky potajomky prijali v papieriku zabalenú štvrtinu sv. Hostie od väzňa-kňaza Františka Stabravu. Po Otčenáši som sa už ničoho nebál, nech sa deje vôľa Božia. V duchu som sa

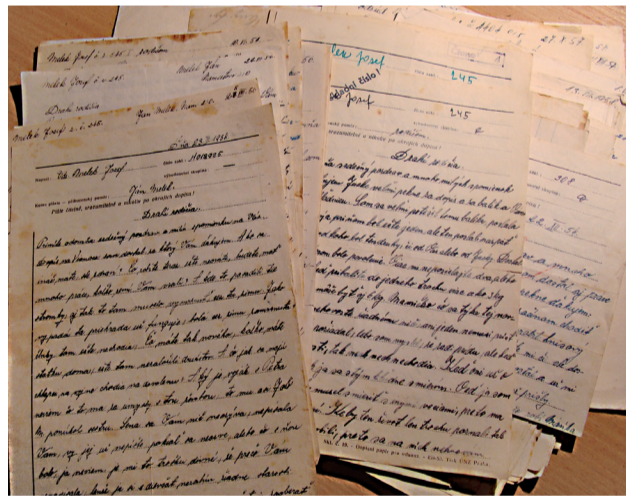
rozlúčil s rodičmi...

Jeden z bacharov ma zbadal. – Tady je. Desať ich zbeholo do žihľavy, skočili na mňa, kričali, ale nikto nestrieľal. Keď ma viedli späť k nemocnici, kde už stál autobus s bacharmi z väznice, pribehli sa pozerať sestričky, pacienti, okolo nás o chvíľu prechádzala i pani učiteľka s deťmi. Bachari asi nechceli zastrelit človeka pred očami detí... Viezli nás do väzenia Plzeň – Bory. V strede autobusu bola lavica, na ktorej sedelo asi 50 ozbrojených chlapov, ja som sa díval z okna na deti a bol som rád.

večer som mohol na ňu vylóžiť poloprázny slamník a ľahnúť si. Položivý som zaspal ako drevo. Bachari v noci potichu prišli ku dverám, bili na ne päsťami a kopali do nich. Vyskočil som a zmätene behal do kruhu. Oni sa z toho strašne rehotali. Na samotke som bol 14 dní, na každý tretí deň voda s polovicnou dávkou chleba.

Mená neprečítaných...

„Ako som sa dostal z tohto pekla? V Leopoldove potrebovali 300 elektrikárov do elektromontážnych závodov. Mal som to šťastie, že som mal

Listy, ktoré Jozef Melek písal rodičom pred viac ako šesťdesiatimi rokmi, starostlivo uchovávala jeho mama. V súkromnom rodinnom archíve ich je 72, každý mal predpísaný formát, počet riadkov, parafu cenzora, ktorý list pred odoslaním z väzenia prečítal. Mnohé listy mali pečiatky s upozornením, že väzňom je zakázané posilať fotografie, poštové známky a listový papier, lebo budú vrátené. Na mnohých z listov s veľmi úhľadným písmom, sú machule. Slzy adresáta či odosielaťa rozmazali atramentové písmo.

Foto: (lá)

Potom ma vťahli dovnútra väzenskej budovy, na chodbe ma bili, vovliekli do miestnosti a tam ma mlátili hlava-nehlava, ako divé šelmy. Dostal som 15 rán, pri šestnástej som spadol. Dokopali ma, zodvihli za golier a pokračovali – znovu to isté. Náčelník povedal: – Pozor, má niečo s chrčticou. Napokon prestali. Popod ramená ma zatiehli na samotku. Mala veľkosť 1,80 metra, dali sa v nej urobiť 4 kroky. Betónová posteľ, o 10.

takú profesiu. Dostali sme sa do zberného tábora do Prahy, odtiaľ do zberného tábora do Ilavy – väzni z 18 táborov Československa. Bol rok 1956. Tu som zarábala 1200 korún mesačne, 30 percent zostávalo mne a delilo sa po desať – 120 korún na konto, 120 domov a 120 som mal vreckové. Väzenie bolo dlhé a nekonečné. Deň za dňom to isté, bez konca. Postupne sa začali rozplývať moje sny. Stratil som tu, v Leopoldove,

nádej na slobodu a takmer som preto stratil aj vieru v Boha. Ale on ma ani v ťažkom jáchymovskom väzení neopustil. Dopustil na mňa ťažkú chorobu, a tou ma vlastne vytrhol istej smrti. Tým, že som trávil čas liečením, som sa vymanol z jáchymovského pekla, vyliečil som sa a som tu dodnes, v zdraví som sa dožil 84 rokov.

Ostatní spoluväzni, ktorých spolu so mnou v 1952. odsúdili, už dávno pomreli. Takmer všetkým, možno dvadsiatim, som bol na pohrebe. Neraz som si vyčítal: Prečo oni? Čo, oni boli horší ako ja? Prečo som ja zostal? Nekonečné množstvo rôznych otázok... Postupne na ne prichádzajú v živote odpovede.

Rok 1960. Boli sme na vychádzke, keď nám bachar oznámil: Dávajte pozor! Ti, ktorých mená nebudem čítať, nech idú za mnou. Išli sme za ním. Generál z ministerstva vnútra vystúpil na chodbe väznice na klieštinu a oznámil nám, že prezident Novotný nám z príležitosti ukončenia 2. svetovej vojny udelil amnestiu! Tri dni som sedel na väzenskej posteli a neveril som tomu. Tri dni totiž trvalo, kým nám vybavili doklady, cestovné lístky a tak. Vracal som sa domov – 52-kilový chlap. Odsedel som vyše polovicu trestu, bez dvoch mesiacov osem rokov.

Z našej námestovskej trojice bol amnestovaný aj František Ptačin. Šmejkal nie. Prisúdili mu za vinu, že sa stýkal so slovenskými nacionalistami a želan si Slovenský štát...

Mama mala v živote tri želania: aby som vyzdravel, vrátil sa z väzenia a oženil sa. Dožila sa toho. Tato, žiaľ, nie. Zomrel v 1956. roku. Veľmi som za ním vo väzení smútil a plakal. Veľmi som mal rád svojich rodičov – najmä mamku. Jej list na rozlúčku, ktorý sme našli v jej osobných dokladoch krátko po smrti, je svedectvom, ako veľmi ma ľúbila ona. Ako veľmi milovala svoje deti i celú rodinu a žehnala nám v živote...

Na román či na film by bolo pútavo-strašných vecí, ktoré za roky väzenia prežil Jozef Melek. Načo to vlastne bolo? Malo to zmysel – chcieť poukazať na zlo, túžiť a snívať po slobode na a lepšom živote? Zaiste si mnohokrát kládol tieto otázky.

Určite to malo zmysel, ako má zmysel malé svetielko vo veľkej tme. A hoci roky len telo, lebo ho prihášali totalitné tlaky, prišli časy, keď privanul nový vzduch – v 68. a potom v 89... Svetielko Bielych légii bolo začiatkom boja za demokraciu, ktorý tu trval, raz bol silnejší, raz slabší, celých 40 rokov. Jozef Melek, účastník a dnes veterán protikomunistického odboja, o tom, prečo a čo prežil vo svojej mladosti, verejne nehovoril. Dnes o tom porozprával len preto, že sme ho presviedčali, že treba. Aby to naše ticho nebolo súhlasom so zlom, ktoré sa pácha v každej dobe...

Anna Lajmonová

Snažili sa najlepšie, ako sa dalo

Kompaktné dielo - každý perfektne odvedol ten svoj kus práce, pridali dohľadný dielik v podobe kultúrneho programu, výstav - artefaktov, kníh, oravských dejateľov - filmu z minulosti i súčasnosti... Cesta Oravy - 240. výročie Námestova a sprievodné podujatia sú naozaj skvelé dielo! Ale asi najskvelejšie na všetkom bola chuť tvoriť - deti so staršími, tínedžeri s dospelými, so seniorami, všetci spolu s cieľom priniesť „v kocke“ súčasníkom život a výsledky práce predkov, a to všetko veľmi duchapne, s energiou, umelecky, no najmä prirodzene oravsky.

Spomínaný program a výstava sú tiež impulz, ktorý nás má ťahať dopredu, možno aj každého z nás primáť urobiť niečo viac, než len „obyčajné veci“ a to, čo je naša povinnosť. Toto spoločné dielo je zároveň dôkaz, že kedysi tu žili ľudia, rovnakí ako my, a tým, že robili nad rámec svojich povinností a veci neobyčajne, stali sa výnimoční - Hviezdoslav, Ber-

scenáru zostavil krátke filmové vsuvky z histórie a natočil pekné zábery súčasného Námestova. Náš program síce zastrešovala učiteľka Eva Bucová, ale bez spoločnej spolupráce všetkých učiteľov našej školy a žiakov by to nebolo možné. Preto patrí vďaka všetkým, ktorí v programe účinkovali, ich pedagógom, ktorí ich pripravovali a určite aj rodičom, ktorí deti v ich snahe podporili. Návky neboli jednoduché, celý týždeň, každé poobedie sme strávili v dome kultúry a chceme vyjadriť vďaka aj jeho

Najmladšie „pani učiteľky“ - prezentovali históriu vzniku Námestova prítomným v sále.

pre neho veľkým prínosom a radosťou. „Stretol som sa s historickým materiálom, ktorý som doteraz nevidel. Som 23-ročný človek, takže tú minulosť som nezažil. Pracovali sme s materiálmi zo Slovenského filmového ústavu a bol som uchvátený krásami a všetkým, čo naši predkovia s týmto krajom dokázali urobiť.“

Našu prácu na filme sme sa snažili spraviť čo najlepšie ako sa dalo“, povedal pre noviny Námestovčan Tomáš Balák.

(lá)

Polná fláša, rafák na lesné plody, žehlička, kahanec, mažiar...

Podomácky vyrobené lyže a jarmo, do ktorého sa zapriahal volský záprah. Foto: (lá) nolák, Vojtaššák, Hamuljak, Borin, Urban a mnohí ďalší, nielen spisovatelia, ktorých dnes uznáva náš národ i svet. Všetci sme výnimoční, nechajme svoju výnimočnosť konať, nechajme ju plynúť z nás a zanechať tak stopu pre ďalších. Aj o tom, o provokácii v tom najlepšom slova zmysle, je táto výstava, ktorá potrvá v Dome kultúry v Námestove do konca januára.

„Mentorom celej akcie bol Marián Grígel, ktorý sa projektu oddal doslova telom aj dušou. My sme boli ako škola oslovení, aby sme pripravili úvodný program“ reaguje na našu otázku adresovanú realizátorom programu, riaditeľ ZUŠ I. Kolčáka Tomáš Buc. „Prvotné kroky boli dosť zdĺhavé, miestami ťažké - zrod scenára v spolupráci s Tomášom Balákom, ktorý na základe nášho

riaditeľke Eve Mušákovéj, ktorá nám ochotne poskytla priestory, technikom, ktorí s nami spolupracovali a všetkým, ktorí sa akokoľvek podieľali na tom, aby program dospel do podoby, ktorú si mohli diváci pozrieť. Podľa ohlasu bol zaujímavý a príjemný - o tom svedčí aj fakt, že nás oslovili riaditelia škôl v našom meste a pre základné školy v Námestove ho predstavíme ešte raz v januári.

Moja osobitná vďaka patrí aj študentom Gymnázia A. Bernoláka - Kataríne Glejkovej a Matejovi Murínovi, ktorí ochotne odmoderovali program a ďalším študentom gymnázia, ktorí sa zapojili do nášho speváckeho zboru ZUŠ I. Kolčáka, ten aj vďaka tomuto programu začal svoju činnosť. Poďakovať sa chcem aj vedeniu našej školy, pretože ochotne pomohli vo všetkom, čo bolo potrebné a vytvorili priestor, aby sa program mohol nacvičovať a realizovať.

Spojením všetkých síl vznikol program, v ktorom sa na jednom javisku predviedli žiaci spolu s učiteľmi a hostia mohli vidieť, že v našej škole sme spojení putom spolupatričnosti, lebo len pri vzájomnej podpore a spolupráci sa dielo podarí.“

Tomáš Balák je študentom Filmovej a televíznej fakulty VŠMU a keďže študuje tento odbor, bola podľa jeho slov práca na tomto projekte

Marián Grígel, ako väčšina chlapcov, v škole knihy príliš nemusel... Dnes ich má tisíce a dostáva ďalšie. S knižným darčekom od Slovenskej národnej knižnice dostal aj pamätnú plaketu Ludovíta Vladimíra Isteru, najväčšieho zberateľa slovenských novodobých kníh, ktorý okrem toho, že knihy zbieral, ich aj spisoval do veľkej osemzväzkovej Bibliografie písomníctva slovenského.

„Tieto knihy rozšíria knižnú zbierku, v ktorej mám 3 500 kníh, zatiaľ v provizórnych priestoroch, ale raz, verím, že postavíme veľkú knižnicu“, povedal na vernisáži Marián Grígel st. Pamätnú plaketu mu odovzdal jeho dlhoročný spolupracovník pri vydávaní kníh i pri tvorbe tejto výstavy Doc. Augustín Maťovčík.

(lá)

Výhercovia vianočnej súťaže

V minulom čísle sme vyhlásili pre námestovské školy vianočnú súťaž, do ktorej sa žiaci mohli prihlásiť výtvarnými či písanými príspevkami. Do uzávierky sme dostali približne tri desiatky výtvarných prác zo ZUŠ I. Kolčáka, ZŠ Slnecná a Centra voľného času Maják. Všetky práce sú veľmi pekné, a zo všetkých sa rovnako tešíme. Pre obmedzený priestor v novinách však zverejňujeme iba niekoľko z nich.

A teraz to najdôležitejšie - ktorí piati autori dostanú od našej redakcie sladké odmeny pre celú svoju triedu? **Sára Vargončíková, 6. ročník ZUŠ I. Kolčáka, Chiara Kolčáková, 6. ročník, ZUŠ I. Kolčáka, Anetka Ferenčíková, CVČ Maják, Marek Jendroľ, CVČ a žiaci 7. ročníka ZŠ Slnecná. Blahoželáme!** Sladké odmeny donesieme do škôl po vianočných prázdninách.

Redakcia

Anjel, Eliška Krpčovníková, CVČ Maják

Vianočná hviezda, Vivienka Vajdiarová, CVČ

Zima-zmizikové kreslenie 7.roč. CVČ

Anjel, 6. A, grafika, ZŠ Slnecná

Vianočná ikebana, Anna Mária Vajdiarová a Lubko Náchin, CVČ Maják

Perlovi anjeli, Marek Jendroľ, CVČ

Mikuláš, 1. A trieda ZŠ Slnecná

Mikuláš, 1. A trieda ZŠ Slnecná

Mikuláš prišiel z veľkej diaľky

Vianočné svetielko. Chiara Kolčáková, 6. roč. ZUŠ I. Kolčáka

Výročie umeleckej školy

Účinkujúci z hudobného a tanečného odboru predviedli na koncerte k výročiu svojej školy výkony, ktoré odmenila potleskom plná sála domu kultúry.

Foto: (zuš zj)

Súkromná základná umelecká škola Zuzany Fernezovej so sídlom v Námestove tento rok oslavuje 10. výročie vzniku. Pri tejto príležitosti zorganizovala 23. novembra v Dome kultúry Námestovo slávnostný koncert, na ktorom účinkovali žiaci a pedagógovia nielen z Námestova, ale aj z Oravskej Lesnej, Zákamenného, Sihelného, Rabče a Zubrohlavy - mažoretky zo Zákamenného, tanečný odbor z Námestova, akordeónový orchester ARWA, školská kapela, sláčikový orchester, spevácky zbor, heligonkári

zo Sihelného a Rabče. Bohatý program hudobného a tanečného odboru oživila aj výstava prác žiakov výtvarného odboru. Úžasné výkony účinkujúcich odmenila potleskom sála Domu Kultúry Námestovo zaplnená do posledného miesta. Ďakujeme!

Škola má v tomto školskom roku 674 žiakov a svojimi pobočkami pokrýva celý Námestovský okres. Viac foto z podujatia na na www.fernezova.sk, FB na stránke Súkromná základná umelecká škola Fernezova, tel. kontakt: 0907 153 606.

V predvečer sviatku sv. Mikuláša si deti s iskierkou v očiach ukladajú vyčistené čižmičky do okien a sú plné očakávaní. Sladká odmena od Mikuláša na deti môže čakať doma, alebo si pre ňu zájdu na rozličné podujatia. Mikuláš prišiel z veľkej diaľky a 5. decembra zavítal medzi „centrácke“, deti do Domu kultúry v Námestove. Toto podujatie a pohodlné kreslo pre vzácného host'a pripravilo Centrum voľného času Maják. Dobrosrdečný deduško s bielou bradou a láskavými očami nikdy neprichádza sám. Spoločnosť mu robili dvaja čerti a krásny anjel.

Deti navštevujúce krúžky v CVC Maják milo prekvapili svojimi vystúpeniami celú mikulášsku družinu. Nechýbali tanečné a spevácke čísla, či scénické stvárnenie príbehu o Mrázikovi na jumping trampolínach. Ohybnosť a obratnosť tiel deti ukázali v gymnastickej a baletnej choreografii. Za svoj výkon boli odmenené sladkou maškrtou. Veríme, že deti a rodičia prítomní v hľadisku si so sebou odniesli bohatý kultúrny zážitok. Ďakujeme za vzájomnú spoluprácu a tešíme sa na ďalšie podobné podujatia.

Kolektív CVC Maják

MŠ Komenského

Vnúčatá svojim starkým

Predškôláci MŠ na Ulici Komenského pod vedením pani učiteľky Anny Jindrovej a Aleny Geburovej potešili svojich rodičov, starých i prastarých rodičov v mesiaci úcty k starším veselým kultúrnym programom. V polhodinovom vystúpení vo svojej triede zaspievali predškôláci veľa ľudových pesničiek, zarecitovali básničky, riekanky, predstavili sa tancom i veselým divadielkom. Každé vystúpenie bolo odmenené veľkým potleskom. Na svojich vnukov a vnučky sa prišli

pozrieť babky a dedkovia nielen z Námestova a blízkeho okolia, ale i Popradu či Poľska. Na záver odovzdali deti svojim starým a prastarým rodičom pekné darčeky, ktoré sami vyrobili. Uvedomujeme si, aké muselo byť náročné pripraviť takýto program s roztopašnými a hravými deťmi, a preto chceme osobitne menovaným pani učiteľkám poďakovať a ich prácu vyzdvihnúť. Deťom ďakujeme za krásny kultúrny program a darčeky, ktoré nám darovali.

Starí rodičia predškôlakov

Starí rodičia v materskej škole – medzi svojimi vnúčatami, ktoré ich pripraveným programom i zhotovenými darčekom veľmi potešili.

Foto: (sá)

Milujeme Mikuláša

Deň svätého Mikuláša. Jeden z najobľúbenejších detských sviatkov. Dni pred príchodom tejto vzácnej návštevy sa z každej triedy ozývalo opakovanie pesničiek a básničiek, ktorými sa chceli deti predviesť a pochváliť Mikulášovi. Kedy už príde Mikuláš? Prinesie nám darčeky? A bude s ním aj čert s anjelom?

V diaľke počuť jemné zvonenie zvončekov. Rozžiarené očka a radosť sa miešali so strachom a obavami. Prišiel svätý Mikuláš, ten dobrosrdečný človek, ktorý nechodí nikdy sám. Mal aj pomoc-

níkov, anjela a čerta, ktorí niesli koše plné sladkostí pre najlepšie deti a pani učiteľky z MŠ na Komenského ulici. Spev a básne, ktoré deti predniesli, Mikuláš ocenil. Každé dieťa z rúk Mikuláša dostalo dlho očakávaný balíček. Všetci sme sa spolu odfotili a s Mikulášom rozlúčili. Prežili sme krásny deň v materskej škole, deň plný prekvapení.

Prajeme všetkým pokojné prežitie blížiacich sa vianočných sviatkov, nech svetlo narodeného Jezuliatka rozžiari vaše srdcia a domovy.

PaedDr. Jana Herudová Francáková

MŠ Veterná

Záchranár – môj kamarát

Okresný úrad Námestovo, odbor krízového riadenia vyhlásil 4. ročník výtvarnej súťaže Ochránárík.

Deti z MŠ - Veterná 159 v Námestove na Brehoch sa s radosťou pustili do vytvárania rôznych detských umeleckých diel.

Téma ich veľmi zaujala, lebo pár dní predtým boli motivované návštevou záchranárov v našej MŠ. Oboznámili sa a zároveň pochopili, aké dôležité je pomôcť človeku, ktorý je v ohrození života.

Záchranári im ukázali zariadenie a vybavenie sanitky, ako aj rôzne zdravotné pomôcky, ktoré si mohli aj vyskúšať. Deti si pamätali aj dôležité tiesňové telefónne číslo 112, slúžiace na privolanie zložiek integrovaného záchranného systému v prípadoch ohrozenia života, alebo zdravia človeka. Dozvedeli sa taktiež, ako pomáhať spolu s rodičmi pri rôznych živelných pohromách, no najmä pri povodniach, čo bola aj hlavná téma danej výtvarnej súťaže.

Deti z našej MŠ vyrobili krásne práce, vďaka ktorým sa umiestnili na všetkých troch miestach.

Slávnostné vyhodnotenie súťažných prác sa uskutočnilo na OÚ 1.12., (dátum symbolizujúci 112).

Vivienka Geburová a Anetka Cířová ob-

sadili 2. a 3. miesto s nádherným detským výtvarným spracovaním Záchranárskych kolies a Maľko Kadučák so svojim Mobilkom záchranárikom získal čestné 1. miesto!

Vítazná práca bude posunutá do krajského kola, ktorého vyhodnotenie sa taktiež uskutoční v symbolickom termíne 11. 2. 2017 (112).

Poslaním súťaže bolo vykonať osvetu civilnej ochrany a jej prepojenie s jednotným európskym číslom tiesňového volania 112.

Výchovný proces bol obohatený o atraktívne prvky vo vzťahu k prierezovej téme „Ochrana života a zdravia“ v rámci štátnych vzdelávacích programov.

Je úžasné, keď sa deti už v MŠ naučia, ako pomôcť a zachrániť ľudský život...

Božena Bolibruchová,
Zdenka Prikrýlová
MŠ Veterná

K Vianociam patrí aj dodržiavanie zvykov našich predkov a všetci vieme, že bez tradícií nie sú Vianoce tými pravými. Preto v príjemnom teple prostredia Materskej školy Veterná ešte pred príchodom Mikuláša deti spolu s rodičmi zhotovili vianočný stromček. Vianočné ozdoby rodičia predškôlakov vytvárali vlastnoručne spolu so svojimi ratolesťami a učiteľkami v triede. V niektorých triedach sa venovali aj zdobeniu medovníkov. Všetci boli veľmi aktívni a kreatívni. Pri vianoč-

nom čaji a počúvaní vianočných kolied čas rýchlo ubiehal a stromček sa zaplňal novými a novými ozdobami. Tieto chvíle rodičov s deťmi strávené v priestoroch materskej školy sú veľmi vzácne najmä pre naše deti, pre ktoré má vianočný čas osobitné kúzlo.

Daniela Dzurjaniková

Osveta na tému záchrana ľudského života sa už „udomácnuje“ aj medzi deťmi materskej školy.

Foto: (mš b)

Piateho decembra deti potešili príchodom Mikuláša, ktorému sa predstavili pásmom piesní a básní. On ich za to obdaroval sladkou odmenou. Mikuláš mal aj pomocníkov - anjela a čerta, ktorý však odišiel z našej materskej školy neprázdnou. So slovami stretneme sa o rok zas, príď Mikuláš medzi nás, sa deti v Materskej škole Veterná s Mikulášom rozlúčili. Mikuláš s anjelom pri stromčeku bol pre deti veľký zážitok!

Text a foto: (mš v)

ZŠ KOMENSKÉHO

Vianočné tvorivé dielne

„Vianoce nie sú o otvorení našich darčiekov, ale o otvorení našich srdiec.“

Očakávanie Vianoc, vôňa ihličia a medovníkov, romantické svetlo sviečok a najmä chystanie vlastnoručne vyrobených darčiekov – to všetko prinášajú už tradičné a obľúbené vianočné tvorivé dielne pre žiakov, ktoré sa na našej škole začínajú od prvého adventného týždňa. Je to dobrá príležitosť pre všetkých, ktorí ešte nemajú vianočné darčeky, alebo si chcú vyrobiť niečo len tak pre potešenie, pomôcť spolužiakom...

Za pomoci pani učiteľiek si mohli žiaci z tradičných i netradičných prírodných materiálov vyrobiť rôzne vianočné pohľadnice, rámiky na fotografie, stromčeky, gélové sviečky, svietniky, upiecť medovníky, uvíť vence, ikebany, prípadne si vyrobiť drobný darček, ktorým by potešili nielen seba, ale aj niekoho blízkeho.

Každý si mohol vyskúšať

vianočné aranžovanie, zhotovovanie venčekov zo šišíek, tvorbu vianočných ozdôb zo slaného cesta, obrázkov pomocou servítkovej techniky, výrobu vianočných pozdravov, či zdobenie medovníkov.

Atmosféru dopĺňali vianočné koledy. Žiaci boli šikovní a čarovali so svojou tvorivosťou a ich nadšenie pre prácu sa premenilo na krásnu výzdobu a pekné výrobky. Vytvorili krásne pozdravy, ozdoby na stromček, dekorácie a iné drobnosti, ktoré si buď vzali domov, ozdobi-

bili nimi svoje triedy, či ich mohli predávať na vianočných trhoch.

Pre žiakov bola táto aktivita príjemným spštením tohto čarovného obdobia. Naše dielne nie sú len o darčekom, ktorými potešíme tvorcov i obdarovaných, ale aj o spoznávaní nových kamarátov, s ktorými by sme sa možno inak nemali možnosť zoznámiť a porozprávať.

Všetkých, ktorí radi tvoria a rozdávať radosť, pozývame aj na budúci rok.

ZŠ na Ulici Komenského

O šikovnosti našich žiakov svedčia aj tieto vianočné ozdoby.

Foto: (zš k)

Lucia alebo sviatok všetkých bosoriek

Trinásty december - sviatok sv. Lucie bol kedysi považovaný za najkratší deň roka. Sviatok Lucie je jedným z tajomných zvykov a patrí do série tzv. stridzích dní, ktor-

Lucia prichádza, zlo odchádza... Foto: (zš k)

ré predchádzajú Vianociam. Verilo sa, že počas najdlhšej noci mali zlé sily uškodiť

ľuďom či už na zdraví, alebo majetku. Ľudia sa chránili pred nimi tak, že jedli cesnak, nad vchodmi obydlí a stajní ním urobili kríž a dievčatá sa v tento večer prezliekali za „Lucie“. Zakrútili sa do bielej plachty, pomúčili tvár, chodili po domoch a husím krídlom vymetali príbytky, aby ich zbavili zlých duchov a chorôb.

Ani my sme na našej škole na sviatok Lucie nezabudli. Trinásteho decembra naši deviatičky povymetali všetky kúty a vyhľadali zlo, aby zlé sily na našej škole nepôsobili. Nevynechali ani školskú

jedáleň, či riaditeľňu a pre istotu poometali aj niektorých našich žiakov, aby sa polepšili. Žiaci nielenže videli „naživo“ Lucie, ale sa aj dozvedeli o mnohých zvykoch, tradíciách a pranostikách, ktoré sa spájajú s Luciou. A zapojili sme aj chlapcov, ktorí nám predviedli, ako sa zhotovuje lucijový stolček a aká povera sa k nemu viaže.

Dnes na kúzla Lucie ostali len veselé spomienky a všetci dúfame, že sa našim Luciám kúzlo podarilo.

A nakoniec - milé Lucie a Lucky - všetko najlepšie k vašim meninám.

ZŠ na Ulici Komenského

Nemyslime len na seba

Rok sv. Martina „Neodkladajte úsilie o svätosť na zajtrajšok“ – to sú slová sv. Terézie z Lisieux. Náš pozemský život je ohraničený, sme tu len na chvíľu, dlhšiu či kratšiu. Naša vlasť je v nebi, sme Božie deti, tu na zemi sme iba pútnici.

Krásna myšlienka putovať do námestovského chrámu ako spoločenstvo zamestnancov, učiteľov a žiakov sa zrodila v myšli a určite aj v srdci pani riaditeľky. Preto sme sa na sviatok sv. Martina, patróna Spišskej diecézy a v závere Mimoriadneho roku milosrdenstva, vybrali vo veľkom sprievode do farského kostola. Spoločne sme prekročili Bránu milosrdenstva a zúčastnili sme sa sv. omše, ktorú celebraval pán kaplán Miroslav Rožek. V príhovore povedal, že Rok milosrdenstva sa síce končí, ale keďže v našej diecéze je vyhlásený rok, venovaný sv. Martinovi, pri príležitosti

Sprievod žiakov, učiteľov a ďalších zamestnancov do námestovského kostola na sviatok sv. Martina, patróna Spišskej diecézy, na začiatku nového kresťanského roka, venovaného sv. Martinovi.

Foto: czš

1700. výročia jeho narodenia, tento rok akoby trval stále.

Sv. Martin totiž nemyslel na seba, bol pokorný, mal veľké srdce, naplnené láskou k Bohu i k bližným a túto lásku prejavoval aj skutkami milosrdenstva. Preto je pre nás stále aktuálnym príkladom a tiež mocným orodovníkom v nebi. Budeme sa preto s Božou pomocou snažiť byť milosrdní, myslieť na bližných a preukazovať im lásku konaním dobra či modlitbou. Sv. Martin, oroduj za nás!

***

Aj my pomáhame...

Aj tento rok sme sa počas pôstneho obdobia zapojili do verejnej zbierky, ktorú organizovalo občianske združenie SAVIO – Tehlička pre Sýriu. Zapojilo sa vyše 153 materských, základných a stredných škôl atď. na celom Slovensku.

Situáciu v Sýrii sa ľudom v Európe snažila priblížiť Rand Mitri na Svetových dňoch mládeže v Poľsku v júli tohto roku. Hovorí: „Je bolestivé vidieť, že ste obklopení smrťou a zabíjaním a neexistuje žiadny spôsob, ako uniknúť, nikto... nepomôže... Moje zážitky z vojny sú drsné... Pomáham v centre dona Bosca v Aleppe. Viera v Krista prenáša všetky životné okolnosti. Ďakujem vám všetkým...“

Aj takýmto malým skutkom – svojim príspevkom – sme ukázali, že nám nie je ľahostajný osud našich vzdialených bratov a sestier a preukázali sme tak jednotu a solidaritu s ľuďmi v Sýrii.

Triedny odpust 9. A

9. A pri Bráne milosrdenstva. Foto: czš

Svätá Cecília patrí medzi sedem žien, ktoré sú spomínané v rímskom kánone. Jej spomienka je zasvätená bazilika v Ríme. Titul rímskej baziliky sv. Cecílie je prastarý, s určitosťou pred rokom 313, v časoch Konštantína. Jej sviatok sa slávi v tejto bazilike už od roku 545. Veľmi významný je fakt, že je pochovaná v katakombách sv. Kalixta, popri takzvanej „Krypte pápežov“. Neskôr pápež Paschál I., veľký ctiteľ svätej, preniesol jej telo do krypty baziliky. Koncom roku 500 otvorili sarkofág. Telo svätice sa javilo v stave mimoriadneho zachovania. Prečo je patrónkou hudobníkov? Legenda hovorí, že zatiaľ čo hrali organy, Cecília spievala vo svojom srdci iba pre Pána.

Triedny odpust slávila 9. A trieda v novembri v saleziánskom stredisku. Začali sme sv. omšou, pokračovali sme realizáciou rôznych aktivít, či menším pohostením. Veríme, že naša patrónka bude našou mocnou orodovníčkou v nebi.

Sv. Cecília, oroduj za nás, pomáhaj nám!

(zr)

ZŠ SLNEČNÁ

Pred vážnym rozhodnutím

V deviatom ročníku stoja žiaci pred neľahkým rozhodnutím - kam po skončení základnej školy. Stredná odborná škola technická v Námestove pripravila pre našich najstarších žiakov tvorivé dielne, kde si mohli otestovať svoju zručnosť. Veríme, že i táto skúsenosť im pomôže pri výbere budúcej strednej školy.

ZŠ, Slnečná, Námestovo

Adam Krivánik (zľava), Richard Čecho a Adam Poleta sa tiež rozhodujú, akú profesiu si zvolia pre život. Foto: (zš s)

Imatrikulácia prvákov

V utorok 25. októbra bolo v telocvični ZŠ na Slnečnej ulici veselo. Škola sa rozhodla prijať medzi seba najmenších žiakov. Pozvaní boli rodičia, starí rodičia a priatelia školy.

V úvode akcie privítali prítomných staršie žiačky - deviatičky. Slávnostné podujatie obohatil veselý kultúrny program. Prváci zaspievali pieseň, zatancovali a riaditeľkou školy boli oficiálne prijatí do cechu prvákov. Na pamiatku dostali tričká s logom svojej školy. Žiaci zvládli svoj

pasovací deň na jednotku. Podujatie bolo nevšedným zážitkom nielen pre nich, ale aj pre rodičov či najbližších príbuzných.

Naše veľké ďakujem patrí pani učiteľkám, ktoré sa podieľali na realizáciu slávnostnej akcie, menovite pani učiteľkám Kollárovej a Minárikovej.

Veľa šťastia, úsmevov a úspechov v škole, milí prváci!

rodičia prvákov ZŠ, Slnečná

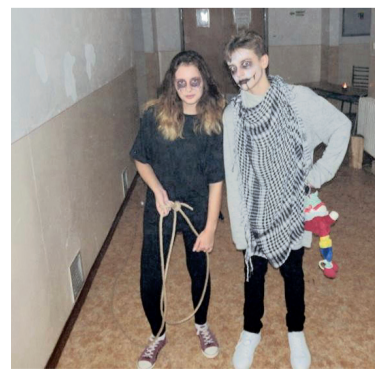

Pasovací deň prvákov na jednotku.

Foto: (zš s)

Strašidelnou cestou

Chodby našej školy v jedno piatkové popoludnie obsadili strašidlá. Samozrejme, neboli ozajstné, to len žiaci z 9. A a 9. B pripravili pre svojich mladších spolužiakov cestu, na ktorej občas vybehla mátoha či nejaká príšerka. Deti si mohli otestovať svoju odvahu a zároveň sa zabavili hľadaním rôznych vecí, ktoré boli indíciami pre známe rozprávky - Snehulienka, Tri prasiatka, Hľadá sa Nemo... Na záver sa všetci vybláznil na diskotéke. Naši deviatáci preukázali vysokú mieru samostatnosti, zodpovednosti a schopnosti kooperovať. (zš s)

Zľakol by sa ich každý... Foto: (zš s)

Mikuláš tradične patrí k najobľúbenejším sviatkom našich najmenších. Rozžiarené oči detí s netrepezivosťou očakávali jeho príchod. Mikuláš postupne navštívil všetky triedy aj so svojimi pomocníkmi - čertom a anjelom, aby mohli všetkých potešiť sladkou odmenou za ich krátke vystúpenie. Deti spievali, tancovali alebo recitovali. Vďaka našim deviatikom - Tobiašovi Jagelkovi, Andree Slovikovej a Sophii Hanáčikovej sa i našou školou niesla predvianočná atmosféra. (zš s)

Nosáci v konfrontácii kvality

V Trebišove sa 6. - 7. októbra konal XXIV. ročník Celoštátneho festivalu divadiel s dedinskou tematikou. Vyhlásovateľom súťažnej prehliadky amatérskeho činoherného divadla je Múzeum a Kultúrne centrum južného Zemplína v Trebišove.

Poslaním tejto prehliadky je umožniť divadelným súborom všetkých kategórií, inscenujúcim divadelné hry s dedinskou tematikou, vzájomnú konfrontáciu tvorivej umeleckej práce a prispieť k zvyšovaniu úrovne divadla na Slovensku.

Zo sedemnástich amatérskych divadiel postúpilo na túto súťažnú prehliadku osem súborov, ktoré sa tu našťudovanými dielami predstavili počas dvoch dní. Nechýbal ani Námestovský ochotnícky súbor (NOS), ktorý sa prezentoval hrou Ferka Urbánka, Strašidlo, v réžii Mariky Vojtašákovéj. Porota v zložení: Miron Pukan (predseda), Alžbeta Verešpějová a Peter

Karpinský mala plné ruky práce, pretože hneď posudzovala celú škálu pozitív i negatív v predvedených scénach, aj prístup dramaturgie a režiséra, či zvládnutie jednotlivých stvárnených postáv amatérskymi hercami.

Námestovský ochotnícky súbor, ktorý sa „znovuzrodil“ vo februári 2015, si okrem diplomu za účasť odniesol aj dve individuálne ocenenia: za ženský herecký výkon – Barbora Boleková a za hudobnú zložku – spoluúčinkujúca kapela Spod Budína.

Pre NOSákov bola táto pre-

NOSáci a kapela Spod Budína s členmi poroty v Trebišove.

Foto: ar nos

hliadka už druhou súťažou v poradí. V apríli 2016 sa predstavili na Krajskej postupovej súťaži a prehliadke amatérskeho divadla dospelých a divadla mladých – Turčianske javisko 2016 v Martine - v Štúdiu SKD Martin zahrali divákom Urbánkovu hru Náš pan ujo.

NOSáci aj touto cestou ďakujú všetkým, ktorí ako kolegov, a hlavne nezištne pomáhajú v raste a napredovaní ochotníckeho divadla v Námestove.

Zvlášť sa chceme poďakovať Evke Mušákovéj za ochotu, ústretovosť a pomoc. Ďakujeme!

; NOSáci

Dom kultúry v Námestove - knižnica úspešná v roku 2016

V roku 2016 získala knižnica Domu kultúry v Námestove na nákup kníh z Fondu pre umenie 3 000 eur, za ktoré kúpila pre svojich čitateľov 310 kníh z oblasti populárno-náučnej literatúry z rôznych vedných oblastí, pôvodnú a zahraničnú beletristickú literatúru pre dospelých, mládež a deti. Dará sa nám byť knižnicou, komunitným centrom poznávania a vzdelávania pre celý región hornej Oravy. Vďaka podpo-

re z Fondu pre umenie sme kúpili nový kopírovací stroj, naši čitatelia si budú môcť naďalej prepísať potrebné články z našich odborných kníh a encyklopédií. Získali sme tiež peniaze na rozšírenie knižničného – výpožičného programu Clavius o ďalšie moduly. Modul www.katalóg pre dokumenty umožní našim čitateľom hľadať on-line vo všetkých dokumentoch, no najmä v knižnom fonde pomo-

cou internetového prehliadača v rámci internetu, alebo našej lokálnej počítačovej siete. Vďaka nemu si naši čitatelia budú môcť pozrieť prostredníctvom on-line katalógu cez internet, či máme v našej databáze nimi požadovanú knihu a či je voľná. Modul EMVS mailly MVS nám a čitateľom umožní odosielať priamo z knižnično-informačného systému žiadanky o rezerváciu kníh knižniciam poskytujú-

cim medziknižničnú výpožičnú službu, ďalej upomienky, pred-upomienky, oznámenia o rezervácii pomocou e-mailu. Vďaka podpore Fondu pre umenie sme v roku 2016 modernizovali Mestskú knižnicu v Námestove a doplnili sme jej vybavenie. Ponúkli sme tak našim čitateľom kvalitnejšie služby. V tomto trende chceme pokračovať aj v budúcom roku 2017.

Medard Slovák

Podujatia december 2016 - február 2017

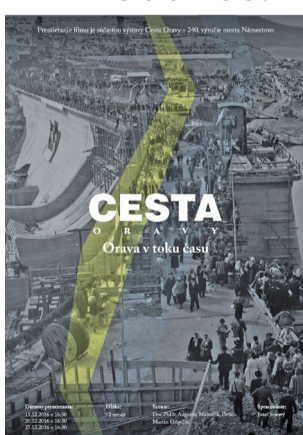
CESTA ORAVY
2.12.2016 - 31.1.2017

Výstava pri príležitosti 240. výročia mesta Námestovo.

Výstava je otvorená cez pracovné dni od 8:00 do 15:00.

CESTA ORAVY – Film
27.12. Utorok 16:30

Dokumentárny film Cesta Oravy je zmesou starých

filmových žurnálov a historických dokumentárnych filmov, ktorý bol vytvorený pri príležitosti 240. výročia mesta Námestovo.

Vstup voľný

5. vianočný benefičný koncert
28.12. Streda 19:00

Vstupné: 5 €

Umenstvo v spolupráci s Námestovským anjelom a Domom kultúry v Námestove

Hostia: Peter Bažik, James Evans, Spod Budína

Výťažok z koncertu bude venovaný na benefičné účely. Koncert je súčasťou podujatia Cesta Oravy - 240. výročie mesta Námestovo.

VOLNIJ DON – PIESNE DONSKÝCH KOZÁKOV

26.1. Štvrtok 18:00
Vstupné: 6 €

S bajanom, balalajkou, rytmickými nástrojmi a neopakovateľnými hlasmi prichádzajú do Námestova sólisti Donského kozáckeho chóru z Rostova na Done z Ruska, aby zaspievali piesne rodného kraja a najznámejšie ruské piesne.

PRINCEZNA A DRAK
27.1. Piatok 16:00
Vstupné: 3 €

Divadlo TAMARIKI Banská Bystrica
Klasická rozprávka pre deti, ktorá každého poteší.

DON BOSCO AKADEMIA 2017
30.1. Nedeľa 14:00 a 16:30

Život a myšlienky dona Bosca vám chcú aj tento rok

priblížiť mladí a deti zo stretiek.

Poddukelský umelecký ľudový súbor – Návraty
8.2. Streda 18:00

PUES - Poddukelský umelecký ľudový súbor je profesionálnym umeleckým telesom, ktorý vznikol v roku 1955 v Prešove s cieľom pestovať a javiskovo stvárniť vokálne – hudobné a tanečné bohatstvo Rusínov. V jeho troch zložkách – tanečnej, speváckej a hudobnej pracuje viac ako 40 umelcov. Dramaturgia PUESu sa v prvom rade zameriava na tradície Rusínov žijúcich na východnom Slovensku, ale tiež na folklór ostatných regiónov Slovenska, prekomponujúc ho do vyššej scénickej formy.

Hasičská výstava
20. 2. – 10.3.

Všetkým priaznivcom a návštevníkom kultúrnych podujatí v Dome kultúry v Námestove želáme požehnané Vianoce a šťastný nový rok 2017!

Pracovníci DKN

Kino KULTÚRA Námestovo december 2016

29. 12. štvrtok o 16,00 h	ANJEL PÁNA 2 Rozprávka	4 € 2D
---------------------------	----------------------------------	-----------

29. 12. štvrtok o 18,30 h	MANŽEL NA HODINU Komédia	4 € 2D
---------------------------	------------------------------------	-----------

JANUÁR 2017

4. 1. streda o 18,00 h 5. 1. štvrtok o 18,30 h	ASSASSIN'S CREED Dobrodružný	6 € 3D
---	--	-----------

5. 1. štvrtok o 16,00 h 8. 1. nedeľa o 16,00 h 15. 1. nedeľa o 16,00 h	SPIEVAJ Animovaný	4 € 2D 6 € 3D
--	-----------------------------	------------------------

7. 1. sobota o 18,00 h	LA LA LAND Romantický	4 € 2D
------------------------	---------------------------------	-----------

8. 1. nedeľa o 18,30 h	TEMNÁ STRANA MESIACA Triler	4 € 2D
------------------------	---------------------------------------	-----------

12. 1. štvrtok o 18,00 h	FK: JE TO LEN KONIEC SVETA Dráma	3 € 2D ČD
--------------------------	--	-----------------

13. 1. piatok o 16,00 h 25. 1. streda o 16,00 h	OZZY Animovaný	4 € 2D
--	--------------------------	-----------

13. 1. piatok o 18,30 h 14. 1. sobota o 18,00 h	PASAŽIERI Sci-fi, dráma	6 € 3D
--	-----------------------------------	-----------

15. 1. nedeľa o 18,30 h	VŠETKO ALEBO NIČ Komédia	4 € 2D
-------------------------	------------------------------------	-----------

19. 1. štvrtok o 18,00 h	FK: ČERVENÝ PAVÚK Triler	3 € 2D
--------------------------	------------------------------------	-----------

20. 1. piatok o 16,00 h 22. 1. nedeľa o 16,00 h	LICHOŽRÚTI Animovaný	4 € 2D
--	--------------------------------	-----------

20. 1. piatok o 18,30 h 21. 1. sobota o 18,00 h	VELKÝ ČÍNSKY MŮR Dobrodružný	6 € 3D
--	--	-----------

22. 1. nedeľa o 18,30 h	XXX: NÁVRAT XANDERA CAGEA Akčný, triler	6 € 3D
-------------------------	---	-----------

25. 1. streda o 18,00 h	POD RŮŠKOM NOCI Krimi, triler	4 € 2D
-------------------------	---	-----------

27. 1. piatok o 18,30 h	RESIDENT EVIL: POSLEDNÁ KAPITOLA Akčný, horor	6 € 3D
-------------------------	---	-----------

PF

Ďakujeme za spoluprácu a dôveru v roku 2016
a prajeme Vám všetko najlepšie do nového roka 2017.

**STAVEBNINY
GRÍGEL**

PF 2017

Pokoj, radosť, nádej,
zdravie a požehnanie,
tak príznačné vlastnosti
vianočných sviatkov,
nech vás naplňajú
aj v novom roku.

Veselé Vianoce

stromček tiež takéto auto!
Začuje to Dežo:
- Tak dobre, keď si to želáš. Ale budeme ho musieť parkovať pri inom dome, aby ho sused nepoznal.

dve staršie dámy u doktora:
- Predstavte si, pani, ja nemôžem často do druhej do rána zaspáť.
- No to ja, keď nemôžem zaspáť, tak rátam do päť.
- Iba do päť?
- Nie, niekedy aj do pol šiestej.

- Vymeň si baterky vo svojom načúvacom prístroji!

Premiér sa vybral na osobný prieskum životnej úrovne obyvateľstva. Vošiel do akéhosi domu, v ktorom na dvore postávala babička. Pýta sa jej:
- Babka, ako sa máte?
- Dobre.

pán, ktorý sa strašne smial. Pumpár sa ho pýta:

- Čo sa stalo?
- Ále, to ste ešte nevideli. Vonku je blondínka a snaží sa otvoriť auto háčikom.

- No a čo? Ved' to som jej poradil ja.
- No, ale v aute sedí ešte jedna, ktorá jej radí: doprava, doľava, ešte kúsok...

- Každý rok k nám na Silvestra chodí svokra, ale teraz urobíme výnimku!
- Akú?
- Pustíme ju dovnútra!

- Tak šťastný a veselý nový rok. Ako si sa vyspal?
- Ale, ušlo to, len keby o mňa stále nezakopávali časníci!

- Mami, môžem mať na Vianoce psa?
- Na to zabudni! Budeš mať kapra ako ostatní.

Ahoj, ako si na tom s časom cez Vianoce?
Lebo súrne potrebujem zohnať somára do betlehemu.

- Prečo chodíš na Štedrý deň po byte nahá? - pýta sa manžel manželky.
- Aby si si uvedomil, že sa volám Eva a mám dnes tiež sviatok!

Cigánka závistlivo pozoruje susedovu novú Fabiu a povzdychne si:
- Keby mi dal Ježiško pod

- Ako ste sa mali na lyžovačke v Zakopanom? - pýta sa Silvester kamarátov poľovníkov.
- Ani sa nepýtaj, - vraví Ignác.
- Keď sme išli z autobusuového parkoviska, nemohli sme nájsť krčmu a keď sme išli z krčmy, n e m o h l i sme nájsť zaparkovaný autobus.

- Ani sa nepýtaj, - vraví Ignác.
- Keď sme išli z autobusuového parkoviska, nemohli sme nájsť krčmu a keď sme išli z krčmy, n e m o h l i sme nájsť zaparkovaný autobus.

Nestážujem si.
- Babka, máte televízor a chladničku?
- Samozrejme.
- A auto?
- Mercedes.
- Aha! Na nedostatok peňazí si teda nestážujete.
- Nie, nestážujem. Žijeme si celkom dobre. Pohoda.
- A viete babka, - vypne hrud' premiér - že je to moja zásluha?
- Starý! - volá babka

na dedka - Pod' dolu z povaly. Prišiel ti brat z Ameriky.

Príde zúfalá blondínka po natankovať za pumpárom a prosí o pomoc:

- Pán pumpár, zabuchla som si v aute kľúče. Nemohli by ste mi s tým nejakou pomôcť?
- Dám vám háčik a s tým si to auto otvoríte.
- A nemohli by ste mi to ist' otvoriť vy?
- Bohužiaľ, ale musím zostať za kasou....
Blondínka išla ku svojmu autu. Vtom vošiel na pumpu

Gymnázium Antona Bernoláka

Veľvyslanci na Orave

Z iniciatívy honorárneho konzula Bieloruskej republiky a starostu obce Mútne, Mariána Murína, bola 4. novembra na Gymnázium Antona Bernoláka v Námestove - najväčšom gymnázium na Slovensku - vzácna návšteva. Pozvanie prijali ruský veľvyslanec Alexey Leonidovič Fedotov s manželkou a bieloruský veľvyslanec Igor Alexandrovič Leščaňa s manželkou a dcérou.

Aj to bol jeden z dôvodov vzácnnej návštevy. Predmetom návštevy bolo vzájomné stretnutie veľvyslancov s vedením námestovského gymnázia a zoznámenie sa s procesom výučby ruského jazyka na škole. Obidvaja veľvyslanci sa počas takmer dvojhodinovej návštevy gymnázia zúčastnili

Výsledkom návštevy ruského a bieloruského veľvyslancov medzi námestovskými gymnazistami by mohla byť aktívnejšia spolupráca v oblasti študijných stáží v krajinách veľvyslancov, o ktorej na stretnutí diskutovali.

Gymnázium Antona Bernoláka v Námestove v poslednom období zaznamenáva čoraz väčší záujem o výučbu ruského jazyka. Študenti námestovského gymnázia totiž v ostatných rokoch úspešne reprezentujú svoju školu na krajských a celoslovenských súťažiach práve v ruskom

aj samotného vyučovania, stretli sa s viacerými študentmi študujúcimi ruský jazyk a ich vyučujúcimi. V spoločných diskusiách sa rozprávali o aktívnejšej spolupráci, študijných stážach v Rusku či Bielorusku i hľadani partnerských škôl podobného typu v krajinách veľvyslancov.

PaedDr. Tibor Kitaš zástupca riaditeľa

Európa sa začína na Lampeduse

Na ostrove Lampedusa, ktorý sa stal symbolom migračnej krízy v Európe, sa na prelome septembra a októbra konala medzinárodná konferencia Europe begins at Lampedusa. Podujatie bolo realizované v prepojení na jednu z mnohých tragických udalostí, ku ktorým došlo pri masovej migrácii zo severnej Afriky - udalosť z 3. októbra 2016, keď pri ostrove Lampedusa zomrelo 368 utečencov. Predmetná iniciatíva bola podporená Ministerstvom školstva Talianskej republiky s cieľom zapojiť žiakov stredných škôl z rôznych európskych krajín do vzdelávacích aktivít a dis-

kusii, ktoré sa týkajú otázok ľudských práv s osobitným zameraním na migráciu a práva utečencov a žiadateľov o azyl. Iniciatívy sa zúčastnilo približne 300 účastníkov, vrátane žiakov a učiteľov z rôznych krajín Európskej únie: Fínsko, Grécko, Írsko, Lotyšsko, Nemecko, Rakúsko, Slovenská republika, Slovinsko, Španielsko, Švédsko, Taliansko. Naša - slovenská delegácia bola zastúpená národnou koordinátorkou za SR v Európskej agentúre pre špeciálne a inkluzívne vzdelávanie PhDr. Denisou Ďuranovou, pedagógom a študentmi Gymnázia Antona Bernoláka

Vpredu na fotografii zástupcovia slovenskej delegácie na konferencii z Gymnázia A. Bernoláka Lubomír Jaššo, Michaela Florková, Žaneta Hrbková a Ferdinand Jagelka. Foto: (ar gab)

Námestovo PhDr. Eubomírom Jaššom, Michaelou Florkovou, Žanetou Hrbkovou a Ferdinandom Jagelkom. PhDr. Eubomír Jaššo zástupca riaditeľa

Učíme rovnako a predsa rozdielne

V novembri 2016 sa na Gymnázium Antona Bernoláka Námestovo, vďaka podpore projektu erasmus+ s názvom „Učíme rovnako a predsa rozdielne“, uskutočnila výmenná mobilita študentov i učiteľov u našich partnerov na Morave s Wichterlovým gymnáziom v Ostrave-Porube a Mendelovým gymnáziom v Opave. Naši žiaci tak mohli zažiť zaujímavý týždeň v prostredí rodín a partnerských škôl. Na jeden týždeň sa z nich stali študenti tamojších škôl. V rámci výmennej mobility boli prítomní na vyučovaní, ale tiež poznávali opavské a ostravské pamiatky. V rámci projektu navštívili Planetárium v Opave, Svet techni-

ky v Ostrave a iné zaujímavosti. Na týchto miestach si mohli spoločne so svojimi partnerskými spolužiakmi vyskúšať vyučovanie najmä

prírodovedných predmetov priamo v praxi. Hlavnou témou spoločného stretnutia bola energia. Koncom mesiaca sa na oplátku stala

host'ovskou naša škola, kde výmenná mobilita pokračovala. Výstupom spoločných aktivít je spoločná prezentácia zistení a prezentácia projektov, ktorá bude realizovaná v júni vo Svete techniky v Ostrave.

Spolu so žiakmi sa výmeny zúčastnili aj vyučujúci, ktorí sa podieľali na mobilite ako patróni študentov a zároveň ako stážisti na jednotlivých školách. Výmenná mobilita pre učiteľov bola prínosom v porovnaní a zakomponovaní nových moderných a inováčných foriem a metód práce na vyučovaní, hlavne s využitím IKT. Na jar budúceho roku budú výmenné mobility pokračovať.

Oravskí a moravskí gymnazisti.

Foto: (gab)

PaedDr. Tibor Kitaš

Urbanove deti

„Ja si tak sebecky občas pomyslím, že mne sa nemôže nič stať, lebo ak by sa mne niečo stalo, tak ona zostane sama“, hovorí o pocite zodpovednosti za svoju sestru Oľgu, Cyril. Hoci už viac ako polstoročie nežijú pod jednou strechou s rodičmi, stále tvoria pevnú rodinu. Oľga má 80, Cyril 76 a Katarína 72 rokov. Vlastne tých domácností si deti prozaika, prekladateľa a novinára Milo Urbana, spolu s ich matkou menom Zofia prešli nemálo. Určovala im ich vždy otcova práca. Otec zomrel v 1982., mama pred 7 rokmi. Dnes Oľga je vlastne doma v Námestove, Cyril v Oravskom Podzámku a Katarína, najmä počas zimy v Bratislave. Najčastejšie sa však spolu stretávajú tam, kde je ich, z hľadiska zdravia, najcitlivejšie ohnisko – pri svojej najstaršej sestre v námestovskom zariadení pre seniorov. Cyril Urban, niekdajší starosta Oravského Podzámku svoju sestru, ktorá potrebuje stálu zdravotnú opateru, navštevuje v Námestove každú nedeľu popoludní, Katarína pricestuje z Bratislavy aspoň raz za mesiac. Vypijú spolu kávu a, najmä s úsmevom, spomínajú na roky prežité v detstve a mladosti... Čo ich drží pevne pokope ako pevnú rodinu - hoci každý už má ten svoj životný kút – v takomto krásnom vzťahu aj v tomto veku? Odpovede hľadáme v ich životnom príbehu.

Milo Urban sa narodil a prežil v hájovni na rabčických kopcoch najkrajšie roky – kým mal otca aj mamu. Otec, hájnik, sa v roku 1920 utopil, chtiac s koňom a bríčkou prebrodiť v noci rozvodnený jarný potok a jeho syn Milo zostal ako hus na ľade – zvykne používať irečiteľný obraz spisovateľov syn Cyril.

„Milo Urban ako 16-ročný zostal sám, lebo mama sa

s ľudákmi, ani s komunistami, pretože, ako hovorieval, všetci ho chceli dostať len do tej svojej klietky, udržať si ho tam, aby spieval, ako oni chcú, neodletel inde a vyššie. Otec nemal politické ambície, netúžil dostať sa vyššie. Chcel robiť svoju robotu. Bol to veľmi tichý a citlivý človek, ktorý sa radšej utiahol do kúta a odtiaľ život pozoroval. Mal tú smolu, že jeho talent vždy

Pôsobenie v Gardistovi zmenilo celý život vašej rodiny a otec svoje vnútorné postoje nepriamo vyjadril v známom mottle: *Tušil som, že plávam v cudzích vodách, že improvizujem a imitujem, ale, zároveň mi čosi šepkalo, že tie cudzie vody musia mať koniec – že ak sa nepoddám, raz ich prebrodím a tam kdesi nájdem seba, svoj vlastný hlas.*

„Áno, to bolo obdobie, keď nastúpil Slovenský štát a on do časopisu Gardista. Do týchto politických novín s fašistickým zameraním ho dostal redaktor a dávny priateľ Šaňo Mach. Robil to najmä s cieľom pozdvihnúť tento novinový plátok a získať čitateľov. Otec bol vtedy už známy spisovateľ, autor Živého biča, s návrhom na Nobelovú cenu, a tak počítali s tým, že nástupom šéfredaktora takých kvalít stúpne čítanosť Gardistu. Otec to nechcel prijať. Nechal sa ale presvedčiť, lebo ekonomická situácia rodiny bola zlá. V tejto pracovnej pozícii, keď videl, čo sa deje, ako mu dodávali politické úvodníky, pod ktoré ako šéfredaktor musel uviesť svoje meno, dvakrát žiadal ministra Macha, aby ho uvoľnil z tej funkcie. Neumožnili mu to. Vzoprel sa. Hrozilo mu, že ho dajú za korešpondenta na front, a on nikdy nebol nejaký bojovník, že by išiel s flintou na východný front. Mali na to právo, lebo ako redaktor bol štátnym zamestnancom a bol vojnový čas. Podliehal zákonu. Redakciu riadili politicky ľudia zhora. Isteže, niektoré z úvodníkov napísal aj on sám, lebo túžil po tom, aby Slováci mali svoj štát. Vážil si ho Hlinka, už spomínaný Karol Sidor, ale ideu samostatného Slovenska mali aj Clementis a Novomeský – hoci boli komunisti.

***

Keď sa blížil front do Bratislavy (4. apríla 1945) prišiel za otcom Šaňo Mach s tým, že musí utiecť do Rakúska, lebo ho zastrelia. - Prečo, veď ja som nič zlého nikomu neurobil... - Teraz sa na to nepozerala, či si niekomu niečo spravil, reagoval Mach. A naozaj mal pravdu.

Za hranice Slovenska utekali takí ľudia, že to bolo až komické – učiteľky, tí, čo mali na starosti Hlinkovu mládež, mohli by sme to prirovnať tak, že to boli ako v komunizme pionierski vedúci. Boli to v mnohých prípadoch úplne jednoduchí ľudia, ale báli sa, lebo buď im niekto povedal – počkaj, veď uvidíš, čo bude, alebo aj mali niečo za golierom... Bolo to na román, kto tam všetko ušiel a kto tam žil. My sme šli za otcom v tejto prvej vlne slovenských emigrantov. Skončili sme v americkej okupačnej zóne, v hornorakúskej dedine Aurolzmunster na dva roky. Otec sa po príchode prihlásil okupačným úradom, zatkli ho a zadržali do koncentračného tábora Glasenbach. Boli tam Maďari, Poliaci, ľudia pomaly z celého sveta, ktorí ušli pred Rusmi zo

V Chorvátskom Grobe s manželkou, synom a dvoma dcérami, r. 1967- napísal si na rub fotografie Milo Urban.

svojich krajín. Tam si otec užil – hladu, zimy, dostal len deku a priču. Vrátil sa odtiaľ hotov a kostra – mal 42 kilogramov.

Oľga, Cyril a Katka v Rakúsku, v roku 1946.

Oľga mala 9 rokov, ja päť, Katarína mala rok – mama ju kojila, keď sme prišli do Rakúska. V Rakúsku som začal ako 5-ročný chodiť do školy. Bolo tam toľko Slovákov, že úrady zriadili slovenskú školu v hornom Rakúsku v americkej okupačnej zóne. Mamama zapísala do školy, lebo nevedela, čo so

mnou - od Oľgy som sa naučil čítať, domácim chlapcom som nerozumel. V škole mi to išlo. *** Keď sa otec vrátil z Rakúska, v Bratislave mal súd. Po vojne, v 50. rokoch, sa ho „chytli“ komunisti. Mysleli si - teraz ho získame do svojich radov, pretože je súdený za prisluhovanie ľudákemu, fašistickému režimu. Bol u Kľokocha, poverenika pre školstvo a kultúru, ktorý od neho žiadal, aby napísal román, a vtedy napísal Zhasnuté svetlá. V období, keď ich písal, verili, že ho ideovo naženú tam, kde budú chcieť oni. Keď román vyšiel, málokomu vyhovoval. Otec nedokázal písať na objednávku. Zas nás prisekli. Neskôr zas nič potrebovali, uvoľnili nás. Spomínam si, že Oľga mala ísť na prijímacie skúšky na medicínu v čase, keď mal vyjsť román, takže tlak voči našej rodine bol v čase očakávania diela menší. Mali na ota presné objednávky, čo chcú, aby napísal. V tom čase mohol vydávať svoje diela iba pod pseudonymom. Živil sa prekladmi a drobnosťami. ***

Všetci sme sa výborne učili,

Spomínanie Cyrila Urbana na roky prežité s otcom, mamou a sestrami bolo zaujímavé ako ich život. Foto: (lá)

vydala a na uvoľnené miesto hájnika menoval komposesorát nového hájnika. Na zapltenie školy nebolo, a tak sa začal životom pretĺkať ako sa dalo - z Rabčíc odišiel do Ružomberka, a vždy sa našiel niekto, kto vybadal, že chlapec je talentovaný a pomáhal mu. „To už sú slová Cyrila Urbana, ktorý nám líči otcov život a život ich rodiny - ťažký a neraz i veľmi krutý. „Veľkým pomocníkom otca boli Grebáč Orlov, Način Borin. Vždy ho niekto určité obdobie, pokým mohol, finančne potiahol, ale boli obdobia, keď zostal úplne bez peňazí. Zo Štiavnice, kde študoval na lesníckej škole, musel doslova ujsť z prenájmu oknom, lebo nemal čím zaplatiť za bývanie. Po čase, keď už písal, poslal domácej, s veľkým ospravedlnením, že nemal vtedy peniaze, svoju dlžnú čiastku. Neskôr mu pomáhal Karol Sidor, Ján Smrek, Vlado Clementis, Laco Novomeský, Alexander Mach. Zaujímavé je, že nikdy nebol v žiadnej politickej strane – nesympatizoval ani

chcel ktosi využiť. On to cítil a strašne sa tomu bránil. Podarilo sa mu mnoho ráz vybrnúť z nepríjemnosti. Keďže nepatril nikde, bol vždy na pretrase buď ľudákov, alebo komunistov a nemal sa ho kto zastáť. Naopak, ako vidieť i z množstva priateľov z celého vtedajšieho politického spektra, on s nikým nemal problém.

Aj mne zvykol prízvukovať, aby som nikdy nevstúpil do žiadnej strany. A prečo? Žiadna strana nemá úplnú pravdu, kto v nej je, musí strániť tomu svojmu a už máš na sebe okovy, putá a nemôžeš sa hýbať slobodne.“

Najväčšie finančné problémy mala rodina, keď Milovi Urbanovi, už úspešnému a uznávanému spisovateľovi, zakázali písať. Rodinu živiť musel, a tak mu neostávalo nič iné, ako hľadať možnosti príjmu. Upísal sa profesii novinára. Postupne pracoval v denníkoch Slovenský národ, Vatra, Slovák. Časopis Gardista mu, dalo by sa obrazne povedať, zlomil väz.

Najvzácnejšia návšteva - vlastná krv

Dnešní novinári si zrejme taký luxus – stráviť pri ľudoch naplnených životnou múdrosťou hodiny a potom dlhé hodiny si z pásky prehrávať ich životné osudy – dovoliť nemôžu. Ja áno!

Podobne si prehráva v predstavách svoj život aj Oľga Urbanová, čítajúc otcove knižky jednu po druhej, zas a zas a komentuje to slovami, že sa pri tom cíti ako doma. Zastihli sme ju v diele Sloboda nie je špás. Veľavravný titul pre tamtú dobu, ale aj pre dnešok... Pani Oľga prekrásne rozpráva o detstve, o tom, ako sa ako súrodenci mali veľmi radi, aká ohromná bola ich mama, rozpráva o utrpení otca. V spomienkach sa detailne vracia najmä do utečeneckého tábora v Rakúsku, hovorí krásno-smutné podrobnosti, z ktorých neraz zvlhne oko. Pochvaľujem jej pamäť, na čo poznamená: „Tá stará je dobrá, horšie je to so súčasnosťou.“

Keď prišli zdravotné prob-

Mária Urbanová v Zariadení pre seniorov v Námestove trávi čas najmä čítaním kníh.

Foto: (lá)

lémy, vložila do kúpy bytu v Dolnom Kubíne všetky svoje úspory, aby bola „medzi súrodencami“, lebo Katarína má muža z Jasenovej a Cyril je v Podzámku. A chcela byť doma na Orave, lebo tu sa všetci Urbanovci cítia doma. Vážny zdravotný stav však vyžadoval neustálu starostlivosť, na odporúčanie známych z Charity teda zvolili Zariadenie pre seniorov v Námestove, a tak sa Oľga Urbanová stala vlastne Ná-

mestovčankou. „Veľmi dobre sa tu o mňa starajú, denne mi prevádzajú nohy. Vždy, keď príde nová sestrička, zaujímam sa, odkiaľ je. Ani jedna ale nepochádza z Rabčíc, kde sa narodil otec“, ukazuje na obraz rodičov sediacych pred známou hájovňou na Slanej vode.

Hovoríme o „urbanovských“ Vianociach, o pravidelných návštevách súrodencov a ja si pri radostnom výraze tváre pani Oľgy - pri téme návštevy najbližších - uvedomím, že najvzácnejšia návšteva v „našom veku“ je „vlastná krv“. A ešte niečo: aké vnútorne obohacujúce je zobrať na seba na čas kríž, ktorý nesú ľudia bohatí na život. (lá)

to už sme mali od Pána Boha, takže ľudia nás potískali ďalej. Predsa len zostali ľudmi. Oľga bola celý čas vynikajúca študentka, ale otcova povaha, nedrala sa dopredu. Z Levoče, kde pracovala na umiestenku, sa dostala po ťažkej chorobe do Bratislavy na krčnú kliniku a v Bratislave zostala s mamou až do matkinej smrti. Ja som skončil Vysokú školu technickú, katedru automobilov v Brne v roku 1961 ako 21-ročný a bol som vtedy určite najmladší absolvent vysokoškolskú v republike. Maturoval som totiž už ako 16-ročný. Katka vyštudovala medicínu v Olomouci. Na strojarine nebol politický dohľad taký prísny. Keď išla v 1958. na štúdium medicíny Katka, prišlo obdobie, keď otca chceli uzemniť. Neprijali ju a po druhých prijímačkách jej jeden z členov komisie tajne odporučil, aby sa už viac v Bratislave na školu nehlásila, lebo ju nesmú prijívať. Išla do Olomouca, kde ju prijali bez problémov a tam aj vyštudovala. Bolo to Božie riadenie. Olomouc na Morave mal známu a kvalitnú lekársku fakultu a tiež profesorov, z ktorých niektorí nepohodlní režimu, prišli z Prahy. A tak lekárska fakulta v Olomouci mala aj vďaka nim výbornú úroveň.

Počas mojich vysokoškolských štúdií sme mali vždy jeden deň v týždni vojenskú prípravu. Keď sme nastúpili po štúdiu na vojenčinu, dostali sme funkciu čatár a na vojne sme museli odslužiť šesť mesiacov. Všetci dostali čatára, len ja som bol slobodník. Spýtal som sa na dôvod veliteľa, veď som mal výborné známky aj z vojenskej prípravy. Tajne mi ukázal môj kádrový posudok. Bolo v ňom červeným podčiarknuté: Otec bol šéfredaktorom Gardistu. Určite rovnako to bolo aj u mojich sestier.“

***

Tento červený biľag sa s každým z detí Mila Urbana vliekol, možno povedať, počas celej doby totality.

„Po skončení vysokej školy som nastúpil do Oravského Podzámku, rodiska mojej mamky, na Výskumný ústav lesnícky. Pracoval som tu od 1962. do 1994. roku. Mal som krásny život, lebo som väčšinou robil to, čo som chcel – komplet stroje, ktoré boli prvé v republike. Za tých 33 rokov som vytvoril množstvo prototypov a funkčných modelov strojov pre lesné hospodárstvo. Musel som ich navrhnuť, vypočítať, nakresliť, a s kolegami rozkresliť do detailov. Keď stroj prešiel skúškami, odchádzal do niektorého výrobného podniku, kde ho začali sériovo vyrábať. Keď sa išlo na služobnú cestu na Západ? Ty nie, my pôjdeme, povedali nadriadení. Za tie roky som mal prihlásených celkovo 20 patentov a vynálezov.“

Na niektorých komunistoch ma udivovala jedna vec: Keď nesúhlasili s Milom Urbanom, alebo mu to chceli dať pocítiť, že bol šéfredaktorom Gardistu, dobre, veď ho odstavili. Ale prečo urobili z toho dedičný hriech a prenasledovali ďalšie

generácie? A vyrábali si tak proti sebe budúcich nepriateľov...“

***

Rodina Mila Urbana prakticky celý čas, kým boli pohromaďe, nemala z čoho žiť, resp. trpela nedostatkom prostriedkov. A ani keď sa stali dospelými, ľudmi s vysokoškolským vzdelaním, odborníkmi vo svojich odboroch (ilustrovali sme to na príklade života Cyrila Urbana, podobne úspešne si viedli vo svojej profesii lekáry Oľga a Katarína) sa nestali materiálne bohatými.

„Boli sme vychovaní tak, že sa netreba hnať za peniazmi. Lebo to človeka nikde nedoviedie. Nám na tom ani nikdy nezáležalo. Nebažili sme po majetkoch, zato sme mali v tomto ohľade spokojný život. A keď sa holím, kľudne sa môžem pozrieť do zrkadla. Nemusím sa sám seba hanbiť“, hovorí s úsmevom Cyril Urban.

Aké bývali u Urbanovcov Vianoce v ich detstve? Prenášate ich tradíciami do dnešných Vianoc?

„Hoci sme prakticky stále žili v nedostatku, nič nám nechýbalo. Mama bola výborná kuchárka a pekárika a keď sme žili v Chorvátskom Grobe, kúsok od Bratislavy, učila ženy piecť, alebo ich ošetrovala. Mali ju tam ľudia veľmi radi a tak ten priniesol orechy, ten masť, vajíčka. Mama dokázala vykúzliti také zázračné veci... A na Vianoce, keď zavoňala kapustnica a vianočný stromček, ktorý nám poslali strom z Oravy, to bola tá vôňa domova našich rodičov, ale i nás... Darčeky nebolo za čo kupovať, ale vždy sme dostali knihy a po Štedrej večeri sme mali čitateľský večer, pretože každý si zobral tú svoju a utiahol sa s dejom do kúta.“

Pri mame sme žili vo veľmi prajnom prostredí. Bola ozaj nenahraditeľná. Vidieť, že keď je matka v rodine, akú tá má obrovskú úlohu! Mnohé ženy nevedia pochopiť, čo pre deti znamená matka. My to vieme! Každý deň som sa modlil, aby naša mama žila sto rokov. Zomrela v roku 2009 a zo stovky prežila dva dni. Pán Boh ma vyslyšal. Už mala 99 rokov a zvládala s pomocou mladšej sestry Katky celú domácnosť. Nakoniec sa starala aj o staršiu sestru Oľgu, ktorú pokračujúca choroba pripravila o pohyblivosť.“

***

Na Štedrý večer poobede ideme s deťmi za Oľgou do Námestova. Spravíme jej stromček, vyzdobíme betlehemskými postavkami zo šupolia. Donesieme večeru – kapustnicu a opekance, ako to bývalo zvykom na Štedrý večer v našom detstve.

To je asi to najmenej, čo pre ňu môžem spraviť. Nevieť si predstaviť, žeby som za ňou nešiel. A ona ma tak čaká, že ak by som neprišiel, je úplne vedľa, že čo sa stalo. - Ale nechod' na tú strechu - pripomína mi opravu našej drevenice, - lebo spadneš a dolámeš sa. Nikdy nie je sama, verím, že necíti samotu, pretože vie, že ktosi príde... To človek potrebuje cítiť.“

Raz bude problém, lebo niekto musí zostať posledný...“

Anna Lajmonová

Bolo to začiatkom apríla, keď mi kamarátka zavolala:

„Čo robíš v nedeľu? Pod' do Krakova, na Nedeľu Božieho milosrdenstva.“

„Ale, mám dajaké povinnosti“, spomenula som aké... „pôjdem nabudúce. Veď ešte bude možnosť.“

„Kedy nabudúce?!, zdôrazňuje zvýšeným hlasom kamarátka. Uvedomuješ si, že už nikdy v našom živote nebude takáto možnosť? Nedeľa Božieho milosrdenstva v Milostivom roku Božieho milosrdenstva?“

Fakt! V tom momente moje vnútro dobrovoľne, rado kapitulovalo a ja som bola zrazu šťastná a vďačná za tú ponuku a veľkú šancu ísť tam, ktorú som v ten moment pochopila ako veľký dar!

V Krakove v Sanktuárii Božieho milosrdenstva som ešte nebola, ale teraz! Vojst' Bránou milosrdenstva do priestoru, kde tá bázeň hodi na kolená, vnímať krásu bohostánku a prostredia okolo oltára, vidieť nefalšovanú nábožnosť pútnikov vo vnútri, stáť poblíž stoviek, stoviek prechádzajúcich kňazov možno z celého sveta, celebrantov slávnostnej svätej omše spolu s kardinálom Dziwiszom... Hltať sv. omšu za sv. omšou, v modlitbe hľadať a pri neustále tečúcich slzách v srdci cítiť prítomnosť Pána Ježiša i jeho Matku bolo niečo, akoby celé Sanktuárium v Krakove plné pútnikov nebolo v tomto svete... Je to miesto, kde sa ti žiada neustále, neustále sa modliť a rozjímať, túžiť, hľadať, ďakovať, ďakovať, ďakovať a prosiť a prosiť... A s bážňou sa skláňať...“

Dlhé rady stáli pred Kláštrom Kongregácie sestier Božieho milosrdenstva, a onedlho sa blížila 15. hodina, keď sme sa spolu, všetci pútnici, mali modliť Korunku k Božiemu milosrdenstvu. Široký a dlhý rad do Kaplnky sestry Faustíny sa, našťastie, pomerne rýchlo hýbal. Modlili sme sa ruženec v mnohých jazykoch, prístupujú postupne k človeku, ktorý držal mikrofón a tak sme podľa Zdravas v rodnej reči vedeli, aký

mnohonárodnostný je rad pred kaplnkou. Už bolo o desať tri, keď som stála oproti oknu kláštora, za ktorým zomrela sestra Faustína. Organizátori informujú o živote svätice, žiadajú vo vnútri kaplnky nezdržiavať sa, iba sa letmo dotknúť relikvií a pokračovať k východu z kostola. Byť pár sekúnd blízko ostatkov sestry Faustíny, iba minútku-dve v chráme dohromady, hoci v ruchu neustále sa pohybujúceho davu, bol zvláštny pocit. Už som ho kedysi zažila – bolo to určite počas modlitby – akoby bol človek v nejakom neuzavretom priestore, kde

je veľa bielej farby, nie je to na pevnej zemi a je tam jemne chladno. Hoci to bolo všetko úchytom, bola som vlastne veľmi vďačná, že som sa nakoniec stihla dostať pred baziliku, lebo pätnásť sa blížila. Bolo však husto, bez šance nájsť si miesto na klaknutie. Ale – predsa len - z boku baziliky. Napravo bol pohľad na baziliku, naľavo pohľad na kláštor a medzi nimi voľné priestranstvo – sivomodré alebo v letnom opare. Pätnásť hodina nadišla, začali sme sa modliť Korunku. Bolo výborné, že svietilo slnko, aspoň som si mohla nasadiť slnečné okuliare. Lebo z očí počas modlitby samovoľne a neustále vytekali slzy. Občas som zdvihla zrak a otvorila oči, väčšinou pod okuliarmi zavreté a mokré. Pri pohľade do diaľky sa v priestore medzi bazilikou a kláštrom nad budovami krakovských fabriek vznášal letný opar a nad ním sa modrelo čisté nebo. Pod chvíľou som pozrela pred seba do diaľky aj zámerne, aby slzy samovoľne stiekli a nemusela som rušiť okolie smrkáním do vreckovky. Ako som tak, už neviem, po koľký raz počas modlitby korunky, zdvihla hlavu a pozrela smerom nad tie fabriky, zrazu mi napadlo: Musí byť zrejme nábožný, ten majiteľ fabriky, keď na takú vysokú budovu dal

postaviť taký obrovský panel Krista kráľa. Ten „reklamný“ panel musel byť, fakt, obrovský, pretože z takej veľkej vzdialenosti, v akej sa nachádzala budova fabriky, som ho ja vnímala, akoby predom bol o veľkosti 4x6 metrov. Všetka česť tým podnikateľom, že si dokážu takto počas Nedele Božieho milosrdenstva uctiť Pána Ježiša obrazom Kráľa... A opäť som sa ďalej ponorila do modlitby, rozjímajú o témach a prosbách predmodlievajúcich sa. Občas som pozrela na panel s Ježišom s korunou na hlave v bordovom plášti, potom opäť

na zem. Modlitba sa blížila k záveru a ja som sa, neviem, po koľký raz to bolo, mechanicky opäť pozrela smrom na obzor oproti mne. A Ježiš, v šatách kráľa, s korunou na hlave, tam nebol! On tam nebol! Kde je ten panel??? Čo sa stalo? Zmätaná som zaostrila zrak a zložila si z očí okuliare... On tam už nebol! Modlitba sa skončila, ľudia sa začali rozchádzať. Ja som zostala na kolenách a otáčala hlavou napravo i naľavo. Kde je ten Ježiš z obrazu, ktorého som niekoľkokrát videla medzi bazilikou a kláštrom??? Spanikárila som. Kde je? Postavila som sa a urobila som pár krokov doľava, smerom k východu, pozerajúc na nebo. Nič. Opäť som sa vrátila na pôvodné miesto. Nič. Už tam nebol... Viem, že som strašne vzlykala, neustále mi tiekli slzy a strašne! strašne!! som ho chcela opäť vidieť. Už tam, žiaľ, nebol. Nebol pri mne nikto z blízkych z nášho autobusu, možno by som sa mu hodila na rameno a vzlykajúc rozprávala o tom veľkom šťastí, ktoré som vnímala v celom mojom vnútri a ktoré takto plakalo a plakalo. Vzlykot prestal, ale celou cestou k bráne východu slzy tiecť neprestávali a ja som mala pocit, že zem, po ktorej kráčam nie je pevná, ale ako z plastelíny. Pri chodníku

blízka kláštora bol veľký panel, s Ježišom, z ktorého sa na nás všetkých dívali tie krásne oči zo zázračného obrazu, obrazu Božieho milosrdenstva. Nie celý obraz, iba výrez tváre – oči a ten krásny pohľad Ježiša. Cítila som, akoby sa ten pohľad dotkol každého kúska mňa, nedalo či nechcelo sa mi odísť, spomínam si, že som poodišla a opäť sa za vrátila zahľadieť sa do tých božských očí. Viem, že sme vyšli z areálu kláštora, išli nás ulicou stovky, rameno pri ramene, a ja sama, po chvíli nás z ampliónu protipotrato-vými argumentmi oslovovali účastníci protestu, ja som to chcela niekomu povedať, čo som zažila počas Korunky, ale všetci okolo boli Poliáci. Potom som si ten pohľad „zabalila“ do srdca a vytešovala sa, ako keď... asi podobne, ako keď mamička, ktorá nemohla mať dieťa, dostala zrazu tú najkrajšiu správu v živote... Skrátka, čosi také - strašne veľa šťastia, som preživala aj cestou autobusom, prechádzajúcim už blízko okolo tých fabriek, smerujúcim k nám domov, do Námestova. Milostivý rok Božieho milosrdenstva sa vlastne končil nedeľou, Sviatkom Krista Kráľa. To som ja predtým vôbec nevedela, až počas oznamov v kostole pre nastávajúci týždeň... Aj to ma primálo k hlbším úvahám o našom Bohu - Kráľovi...“

Svoj obraz, ktorý mám často pred očami, som doma, po čase, popísala kňazovi. Komentoval to takto: Existujú „zážitky“ v zmysle – čo sa babe chcelo, to sa babe snilo. Vy ste však dostali veľký dar. Lebo ste odvážna vo viere. Vážte si to!

Už dávno som sa chcela s tým s vami podeliť, aj som sa modlila, či mám. Bolo to párkrát, v modlitbe, keď mi prišla na myseľ táto moja povinnosť. A tak – kedy inokedy, ak nie na Vianoce, v ten najkrajší a najvhodnejší čas...“

Nech teda toto svedectvo slúži na chválu Pána a pre naše spoločné povzbudenie vo viere... Požehnané Vianoce!

Anna

Zázračné Vianoce sú s mamou

Cesta

December 1991. Študovala som v Banskej Bystrici. Ráno na Štedrý deň som nabalená nasadla do autobusu linky Banská Bystrica – Námestovo a tešila som sa, že pred obedom budem už doma. Trochu som bola znepokojená, lebo už v predchádzajúci deň snežilo a neprestalo ani v noci. Obavy sa ukázali opodstatnené, keď v kopci medzi Starými Horami a Motyčkami musel autobus na zasneženej ceste pre skrížený kamión zastaviť. Videla som, ako vodič bezmocne zložil ramená na volant a s povzdychom zvolal: „Na...! A už sme došli...!“ V duchu som sa začala modliť asi takto: „Bože, veď je Štedrý deň! Všetci ideme k svojim. Prived' nás v bezpečí domov...“ Nejaký čas sme ešte stáli. Každý si mohol

predstavujúc si teplý domov. A vtom som ju zazrela... Na konci miznúcich stôp. Kráčala rezko oproti mne, mala vtedy len päťdesiat rokov. Kývala mi... Moja mama...! Ako sa mi len dalo v tom hlbokom snehu, ťahajúc tašku a tlačiac ňou zhrňajúci sneh na moje päty, „rozbehla“ som sa k nej. A ona rovnako. Blížila sa, usmiata, už z diaľky otvárala náruč. Keď sa naše ramená spojili, povedala som jej slová, ktoré hovorí Darinka Laščiaková pred vianočnou piesňou: „Doma si, mama moja? A máš už jedličku prichystanú?“ Slzy nám tiekli, miešali sa s vločkami na našich kapucniach. Mama povedala: „Dobre, že si už tu.“ „Ale takmer som nedošla...“, vzdychla som s úľavou. V tú chvíľu sa pre mňa začali práve zázračné Vianoce. Tak ako všetky, ktoré sa prežívajú v blízkosti láskavej mamy.

pri pohýnaní nás len mierne pokolísali šmýkajúce sa kolešá a šťastlivo sme prešli okolo kamióna. Bohu vďaka...!

Príchod

Na Donovaloch mierne snežilo. Všetko naokolo bolo rozprávkovo prikydnuté snehom. Spomenula som si na otca. Hovorieval, že ako je na Donovaloch, tak je aj u nás. A naozaj, bolo presne tak. Po vystúpení z autobusu v našej dedine, vykročila som do snehu vnímajúc tichý tanec vločiek. Musela som ísť chodníkom okolo potoka, celá rodina už bola v dome môjho brata. Cestovná taška mi prekážala, tak som ju položila na zem a ťahala ju za sebou ako sánky. Prešla som okolo dvoch mostov potoka a chodník sa stratil... Popri posledných domoch bolo predom v snehu len niekoľko hlbokých stôp za sebou. Vykročila som,

predstavujúc si teplý domov. A vtom som ju zazrela... Na konci miznúcich stôp. Kráčala rezko oproti mne, mala vtedy len päťdesiat rokov. Kývala mi... Moja mama...! Ako sa mi len dalo v tom hlbokom snehu, ťahajúc tašku a tlačiac ňou zhrňajúci sneh na moje päty, „rozbehla“ som sa k nej. A ona rovnako. Blížila sa, usmiata, už z diaľky otvárala náruč. Keď sa naše ramená spojili, povedala som jej slová, ktoré hovorí Darinka Laščiaková pred vianočnou piesňou: „Doma si, mama moja? A máš už jedličku prichystanú?“ Slzy nám tiekli, miešali sa s vločkami na našich kapucniach. Mama povedala: „Dobre, že si už tu.“ „Ale takmer som nedošla...“, vzdychla som s úľavou. V tú chvíľu sa pre mňa začali práve zázračné Vianoce. Tak ako všetky, ktoré sa prežívajú v blízkosti láskavej mamy.

O desať rokov

25. december 2001. V ten večer sa mi narodil syn. Zvyšok Vianoc a koniec roka som strávila v nemocnici. Trnava bola bielobou zasnežená, jej kostoly sa leskli postriebrené, keď som na Silvestra vykročila von so živým batôžkom v rukách. „Príde starká“, šepkala som dieťaťku. A poobe-de prišla. Z ďaleka, z Oravy. Usmiata a milujúca ako vždy. Pohotová pomáhať. S mamou sú dni zázračné a sviatky viacnásobne.

Dnes

December 2016. Už aj ja som oslávila päťdesiatku. Dvadsaťpäť rokov nosím v sebe živý obraz mamy kráčajúcej v snehu oproti mne. Deti sa tešia, že opäť budeme mať Vianoce so starkými. A ja ďakujem Nebu, že je tu. Moja mama, s láskou vpletenu do jej snehobielych vlasov.

Júlia Habovštiaková

SPOLOČENSKÁ RUBRIKA

Vítame medzi nami

Narodení v októbri 2016

Zoe Štepanková
Samuel Brišák
Elliána Ružičková

Oliver Jančo
Nikolas Vnenčák
Aneta Kozáková

Narodení v novembri 2016

Nina Laštiková
Matej Korman

Alexandra Bišťáková
Liliana Kšenzuláková

ODIŠLI Z NAŠICH RADOV

október 2016

Vranová Mária	83	Nemeš Jozef	71
Piták Štefan	83	Matisová Štefánia	78
Novocký Jozef	75	Hrkľová Bernardína	93

november 2016

Balcerčík Jozef	74	Babic Štefan	51
-----------------	----	--------------	----

MŠ Bernoláková

Spievajte si, spievaj

Naša materská škola každoročne organizuje súťaž v interpretácii ľudových piesní pod názvom Spievajte si, spievaj, kde majú deti možnosť zaspievať akúkoľvek ľudovú pieseň. Cieľom tejto akcie je pomocou ľudovej piesne pomáhať deťom rozvíjať cit pre krásu, estetiku a získavať vzťah k ľudovým piesňam a tradíciám.

Tento rok akciu pripravila a zrealizovala učiteľka Iveta Kušnierová, ktorá sa deťom predstavila oblečená v ľudovom kroji. Tak mali možnosť pozorovať, čo k takému kroju patrí. Taktiež predstavila hudobné nástroje - flautu, fujaru, ozembuch, gajdy, ktoré deti veľmi zaujali. Deti si mali možnosť vyskúšať aj hru na niektorých nástrojoch. Potom nasledovali

samotné spevy jednotlivých detí, ktorí mali odvahu a chuť zaspievať si.

Každá súťaž má svojich porotcov, a ani táto sa bez nich nezaobišla. Porotu tvorili samotné deti, ktoré svojim potleskom odmenili všetkých súťažiacich. Odvážlivci v speve boli ocenení vecnými cenami a ostatní za spoločné záverečné spevy a snahu dostali sladkú odmenu.

Aj keď spev ľudových piesní u detí nie je už dávno prirodzenou súčasťou každodenného života ako kedysi, takýmito aktivitami chceme naučiť deti, že naša ľudová hudba, spev je nenahraditeľným slovenským pokladom a vzácnou súčasťou ľudovej kultúry.

(ik)

Deti pri speve používali detské hudobné nástroje. Vzadu Iveta Kušnierová v ľudovom kroji, ktorý v minulosti neodmysliteľne patril nielen k spevu ľudových piesní, ale bol bežným oblečením ľudí na Orave. Foto: (mš b)

Pozývame Vás

na XX.
jubilejný reprezentačný

PLES
ZRPŠ,

ktorý sa uskutoční
20.1.2017 o 19.00 hod.
v priestoroch jedálne ZŠ, Slnčná, Námestovo.

Vstupné 40 € na pár.

V Centre zavládla vianočná nálada

Na Vianoce sa odjakživa tešia najviac deti, nielen na darčeky od Ježiška, ale aj na činnosti spojené s vianočnou výzdobou, s pečením medovníčkov, vianočných oblátok a ďalšími prípravami. Majú nefalšovanú radosť, ak sa môžu zúčastniť na tvorbe príjemnej predvianočnej atmosféry. Aj za týmto účelom Centrum voľného času Maják pripravilo počas dvoch piatkových popoludní vianočné tvorivé dielne. Deti opäť nesklamali a ukázali tvorivosť a šikovnosť pri vyrábaní vianočných dekorácií, ako sú svietniky z pomarančov, vianočné ikebany, vianočné hviezdy z papiera, perlové či sadrové anjeličky a nechýbali ani rozprávkoví troľkovia. Mali si možnosť výrobky

odnieť domov a vyzdobit' si svoje izbičky. V nadväznosti na tvorivé dielne sa 16. decembra v CVČ konali Slovenské tradičné Vianoce ako pripomenutie dávnych zvykov a tradícií prostredníctvom rozprávania starých mám, pečenia medovníčkov, či vianočných oblátok. Pestrý program v podobe tanečných workshopov pripravujeme aj v novom roku 2017 ešte počas vianočných prázdnin. Tancachtivé deti si budú môcť zmerať sily v battle v tanečných štýloch break dance a hip hop a pre ohybnejších plánujeme gymnastické workshopy. Bližšie informácie k pripravovaným akciám sa dozviete na www.cvcno.edu.sk.

CVČ Maják

Anetka Ferenčíková, CVČ. Anjeli z dreva a snehuliak. Práca z vianočnej súťaže novin Námestovčan.

Noc Masiek

CVČ Maják

20. január 2017

Deti zo záujmových útvarov 3€
Ostatné deti 5€

17:00

CVČ Maják, Komenského 487, 029 01 Námestovo; 043/558 20 04

2017
3. február
piatok 15:00

www.cvcno.edu.sk

centrum voľného času
Maják

bazénová
párty
CHOCHOZÓW

deti zo záujmových útvarov CVČ
9 EUR
deti nenavštevujúce záujmové útvary CVČ
10 EUR

CVČ Maják, Komenského 487, 029 01 Námestovo; 043/558 20 04

Úspešní v recitácii a speve

Recitačná súťaž A Slovo bolo u Boha má už svoju tradíciu. Vždy v poslednom mesiaci kalendárneho roka sa ho zúčastňujú recitátori a recitátorky z cirkevných škôl.

V Cirkevnej základnej škole sv. Gorazda v Námestove sa školské kolo uskutočnilo v piatok 2. decembra. Účastníci boli žiaci od 1. do 8. ročníka. Krásne texty bolo radosť počúvať, slečna Polyana radila, ako sa hrať hru „Vo všetkom vidieť dobro“, Sv. Peter chcel dopriať sneh aj do Bratislavy, sv. František sa prihovárал vtáčikom, vo Vianočnej pošte od Daniela Heviera bolo približené narodenie malého Ježiška.

Mali sme dve kategórie - próza a poézia; spolu 19 účastníkov. Víťazi: V próze, kategórii 1. - 4. ročník E. Šmeringaiová zo 4. B, v kategórii 5. - 7. r. L. Kompanová z 5. B a v kategórii 8. - 9. r. K. Nogová z 8. B.

V poézii v kategórii 1.- 4. r. Získala 1. miesto A. Zanolitová z 2. A.

O necelý týždeň 7. decembra sa uskutočnilo krajské kolo tejto recitačnej súťaže na Cirkevnom gymnáziu sv. Ondreja v Ružomberku. Reprezentovali nás - E. Šmeringaiová, L. Kompanová, K. Nogová, Z. Miklušáková, A. Zanolitová, M. Majzelová, L. Vojtechovská. Našich 7 dievčat bolo veľmi úspešných, odniesli sme si okrem pekného zážitku aj tri druhé a dve tretie miesta.

Druhé miesta obsadili: E. Šmeringaiová zo 4. B, L. Kompanová z 5. B a A. Zanolitová z 2. A, tretie miesta obsadili: L. Vojtechovská z 3. B a Z. Miklušáková zo 6. B.

Všetci boli výborní. Blahozeláme a veľmi sa tešíme z ich úspechu.

Aj spevákov máme veľmi dobrých. Počas prikázaného

Úspešné recitátorky CZŠ sv. Gorazda.

Foto: (czš)

sviatku Nepoškvrneného počatia Panny Márie sme v škole súťažili v anglickej piesni Sing a song. Každá trieda na druhom stupni si so svojim vyučujúcim pripravila anglickú pieseň.

Porota za najlepších určila žiakov zo 7. A, ktorí vyhrali 1. miesto s piesňou Ain't your mama od Jenifer Lopez. Žiaci nielen spievali, ale aj zahrli nielen spievali, ale aj zahrli krátke divadlo. Dostali tortu a jeden voľný športový deň. 2.

miesto získali žiaci z 8. A s piesňou This time for Africa od Shakiry a 3. miesto obsadila 7. B piesňou Waving flag od K'naan.

Moderátori zo 7. B Tamarka Sroková a Jarko Lajta úspešne zvládli svoju náročnú úlohu. Mnohí vyučujúci zhodnotili tohtoročnú súťaž slovami: Vidieť, že úroveň stúpa.

Ďakujeme všetkým vyučujúcim i účinkujúcim za bohatý a pekný program. (mk)